

ΦΕΡΤÁ ΥΛΙΚÁ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

χειμώνας 2022
τυπώθηκε σε 300 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς κανένα αντίτυπο
γιατί η εξεγερσιακή ενασθοσία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

Οι δυστοπίες έχουν βαθιές ιστορικές καταβολές. Οι παλιές φωτογραφίες, όπως αυτές από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που μας προκαλούσαν ένα πικρό χαρόγελο επιστρέφουν ως τωρινός εφιάλτης. Κι ενώ νομίζαμε ότι οι ψυχροί πόλεμοι είναι παρελθόν έρχονται να χαράξουν όχι μόνο το παρόν αλλά πολύ περισσότερο να υποθηκεύσουν το μέλλον. Η ψυχρότητα δεν αφορά το ύφος της σύγκρουσης των εθνοκρατών αλλά τη μάχη σώμα με σώμα των υπηκόων στην καθημερινή ζωή, με μάσκες, αποστάσεις, φοβίες, καχυποψίες, ασκήσεις αυτοσυντήρησης. Ο πόλεμος δεν έχει να κάνει με τις αλλαγές των συνόρων (άσχετα αν οι ιμπεριαλισμοί δεν έκρυψαν ποτέ τα κοφτερά τους δόντια) αλλά με έναν εχθρό που έρχεται έξω από τον καπιταλισμό για να δοκιμάσει τόσο τους κυρίαρχους (την εξουσιαστική αλαζονεία και την υλική αδηφαγία) όσο και τις υποτελείς τάξεις (την αλλοτρίωση, τις αντοχές και την υπομονή) στα όρια της παραδοσιακής μεταξύ τους αντίθεσης, αυτής της αντίθεσης που κινεί την ιστορία.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη επλέγουμε την έκδοση ενός περιοδικού εντύπου για να αποτελέσει ένα νίμα που θα συνδέει τις εστίες ανυποταγής. Θα ενισχύει την αντιθετική δύναμη των κυριαρχούμενων. Το νίμα αυτό θα είναι φτιαγμένο από την εξωστρέφεια που χαρακτηρίζει την ελεύθερη εκφραστικότητα και την ανοιχτή δημιουργικότητα μιας υπαρκτής κοινότητας αντίστασης στον παρημασμένο αυτό κόσμο.

Το νίμα αυτό είναι στα χέρια σου.

Μπορείς να το μοιράσεις σαν κάτι συντροφικά πολύτιμο
και να το επενδύσεις στα ορυχεία του μέλλοντός μας.

ΥΓ. Τα φερτά υλικά είναι εξ ορισμού από έναν άλλο κόσμο. Είναι συντρίμματα από έναν γειτονικό κόσμο που έχει καταστραφεί.
Ίσως υπάρχουν για να υπενθυμίζουν σε κάθε τους παρουσία ότι ο κόσμος είναι ένας.
Και ότι μόνον οι κοιμισμένοι ζουν στον δικό τους κόσμο.

ΑΛΙΞΕΥΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

serrati.am

♥ Q ▾

↗

Η τέχνη είναι ουσιαστικό που κυνηγάει διαρκώς την ίδια την ουσία ύπαρξής του.

Οι πλαστικές παντόφλες του Αγίου Παϊσίου έγιναν προσκύνημα σε εκκλησία

Βαλμένες σε ξύλινη θήκη υπό μορφή λειψανοθήκης μαζί με μια εικόνα του Αγίου Παϊσίου

26.03.2015 | 20:33

e-tetRadio.gr @tetRadio · 59 λ

Σε απόλυτο αριθμό τηλεθεατών, τον #AgiosPaisios παρακολούθησαν 1.610.519 τηλεθεατές, με την κάλυψη να φτάνει τους 2.318.508 τηλεθεατές. Σε γυναικείο νεανικό κοινό το ποσοστό έφτασε το 47,2%. Είχε 18,2 μονάδες διαφορά από το επόμενο πρόγραμμα

Προβολή αυτού του νήματος Tweet

Η θρησκεία στην χειρότερη μορφή της, αυτής του επιθετικού σκοταδισμού, κάνει ιστορικούς κύκλους απειλώντας κάθε φορά κάθε ίχνος φωτός τη στιγμή που αυτό αποπειράται να γεννηθεί. Γιατί όταν το φως είναι δυνατό δίνει στο σκοτάδι αυτό που πραγματικά του αναλογεί. Τον ίσκιο και μόνο αυτόν.

maribeaux

ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

! θυάλε με άπο δώ μέσα!

ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΑ ΟΠΛΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ

♥ Q ▾

↗

Αρέσει σε 166

maribeaux Εμείς μια μέρα θα ελευθερωθούμε!

Όταν στη γέννα μας ντύσουν με το άσπρο του αόριστου σε έναν θάλαμο με μπαλόνια που θα γράφουν απλά "it's a healthy baby".

Όταν η πρώτη λέξη θα είναι ξεκάθαρα "μαμά" και δεν θα έχει σημασία ποιά από τις δύο εννοεί.

Όταν μας αφήσουν να διαλέξουμε το φύλο και το όνομά μας κι ας μην ξέρουμε ακόμη πως να μετράμε μέχρι το εκατό.

Όταν μας μάθουν πρώτα σκάκι και μετά πως να χτενίζουμε κούκλες. Όταν μας μάθουν να διαβάζουμε βιβλία πριν τη χρήση της μάσκαρας.

Όταν το "σαλαμάκι" θα έρχεται μόνο σε πάτο με μια φέτα ψωμί και όχι από την παλάμη του Γιωργάκη στο προαύλιο του σχολείου.

Όταν το μόνο παρθένο στον κόσμο θα είναι το ελαιόλαδο του κύριου Παύλου στο χωριό.

Όταν χρησιμοποιήσουμε την λέξη "γαμάω" στην ενεργητική χωρίς να μας διορθώνουν, γιατί δεν είναι γραμματικό, αλλά κοινωνικό λόθιο.

Όταν τα μόνα σύνορα που θα πρέπει να λογαριάζουν θα είναι της σεξουαλικής συναίνεσης και όχι του χάρτη.

Όταν οι μόνες θρησκείες του κόσμου θα είναι η αγάπη και η καύλα.

Όταν οι πρώην του Γάινη καθίσουν να πιούν μαζί καφέ χωρίς τον Γάινη ή την άδειά του.

Όταν θα βλέπουν όλα τα χρώματα και εμάς για αυτό που είμαστε.

Όταν η μόνη ζυγαριά που θα έχει σημασία θα είναι του μανάβη.

Όταν τα "ψιτ!" θα λέγονται μόνο σε γάτες.

Όταν το "τι φορούσες" θα το ακούς μόνο σε κρύκωσες.

Όταν η Άννα πράγματι πέσει από τις σκάλες.

Όταν καθίσουμε με τα μωρά μας να φάμε σε επτάστερα εσπιτάρια - εμείς στα τραπέζια και εκείνα στα ταλαιπωρημένα βιζά μας.

Όταν το σουτιέν θα θεωρείται επίσημα μοντέρνα συσκευή γυναικείου βασανιστηρίου.

Όταν το "κυρία" και το "δεσποινίς" θα χωρίζονται από γούστο.

Όταν ο δε άντρας θα φοβάται τη γυνή και δεχτεί να πάρει το επίθετό της.

Όταν το αργό τακούνισμα στην άσκαλτο χαράματα θα είναι απειλή για κάθε αρσενικό, ακόμη και για τον ίδιο τον Θεό.

Όταν οι ειδήσεις θα αναφέρουν πλέον επιτυχίες και όχι πια γυναικοκτονίες.

*Και μερικά δικά μας σχόλια σε μαύρο φόντο

monofthalmos_jack
Ναύπλιο

Το Ναύπλιο και ο Νίκος Καρούζος είχαν την μοναδική σχέση της ιδιαίτερης "πατρίδας". Αυτής που αγαπάς και μισείς ταυτόχρονα κάθε φορά που δοκιμάζονται τα όρια του βλέμματος με τα σύνορα της προοπτικής. Ο χώρος με τον χρόνο. Και να που η τέχνη του δρόμου προσπαθεί σε κάποια γωνία του Ναυπλίου να παγώσει τη σχέση του Νίκου με τα ίδια του τα ερωτηματικά. Ισως στο πιο σωστό μέρος.

Apostolos Doxiadis
5 ώρα ·

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΑΚΗ ΡΟΥΒΑ

Θυμάμαι πόση εντύπωση μου είχε κάνει η στάση του Σάκη Ρουβά την εποχή του "Μένουμε Ευρώπη", ακριβώς γιατί ήταν αυτός που ήταν. Με θάρρος υποστήριξε την κίνηση, γνωρίζοντας ότι μόνο κακό θα του κάνει στην καριέρα του, και θα τον καταστήσει αντιδημοφιλή σε μεγάλο μέρος του κοινού του, όπως και έγινε. Ήταν άλλο να έχουν αυτή τη στάση πανεπιστημιακοί και διανοούμενοι, και άλλο άνθρωποι του show business, που εξαρτώνται από τα εισιτήρια -- στον χώρο της μουσικής μόνο ο Ρουβάς και ο Πορτοκάλογλου τόλμησαν να υποστηρίξουν το "Ναι", και το πλήρωσαν και οι δύο.

Χτες ο Ρουβάς εκφράστηκε δημόσια για τον φίλο του Δημήτρη Λιγνάδη, όπως είχε κάθε δικαίωμα. Αναφέρθηκε στην υπόθεση με έναν τρόπο, κατά τη γνώμη μου, αφ' ενός σοβαρό, μετρημένο και υπεύθυνο, με πλήρη σεβασμό στην επιμηγορία της Δικαιοσύνης, αλλά που ταυτόχρονα εκδήλωνε ενσυναίσθηση για τον κατηγορούμενο -- και όχι "ένοχο", σε ένα κράτος δικαίου, χωρίς την επιμηγορία των δικαστηρίων.

Δεν είναι είδος που ένας συγγραφέας-παραγιός του Μποστάκη στηρίζει έναν άλλο παραγιό ("μουσικό") όταν αυτός υπερασπίζεται έναν άλλο παραγιό ("θεατράνθρωπο"). Και ούτω καθεξής. Ισως θα ήταν είδος που γεγονός ότι ο Δοξιάδης το Νοέμβριο του 2019 εισήγηθη την πρωτοβουλία του σχεδίου "Κανένα παιδί μόνο του" για την προστασία και τη φροντίδα των ασυνόδευτων παιδιών, ενώ ο Ρουβάς κατανοεί τον Λιγνάδη που δεν θα είχε πρόβλημα -και γιατί όχι άλλωστε- να βιάσει μεταξύ άλλων και ασυνόδευτα παιδιά. Άλλα γνωρίζουμε ότι αυτές οι "φροντίδες" είναι προσκόμια. Είδος είναι ότι τα λένε μόνοι τους για την κοινωνική κατακραυγή και δεν χρειάζεται να συμπληρωθεί τίποτε απολύτως...

♥ Q 📖

Αρέσει σε 20

grmiosup Όταν κοιτάμε ένα πρόσωπο δε συνειδητοποιούμε ότι απέναντί μας πολλά πράγματα συντελούνται "επί δύο" και όχι όπως βιαστικά θεωρούμε πιας κοιτούμε κάτι απλά και μονοσήμαντα. Τα μάτια είναι δύο και τις περισσότερες φορές εκτελούν ντουέτο συγχρονισμένου χορού. Το πρόσωπο το διαβάζουμε όχι σαν όλον αλλά σαν ξεχωριστή ερμηνεία της κάθε του πλευράς, με τις μικροδιαφορές και μικροδιαφοροποίησεις τους, με το ένα μάτι λίγο διαφορετικό από το άλλο και ένας λοβός με διαφορετικό κόσμημα από το άλλο. Αυτή η αντι-παράθεση των δύο πλευρών είναι πολύ κρίσιμη για την αφηγηση της εικόνας του άλλου, ακόμα και για την έλξη ή την αποστροφή μας προς αυτόν. Όταν κοιτούμε ένα πρόσωπο, γίνεται μια μικρή αισθητική αντιπαράθεση μέσα στο υποσυνείδητο κοιμάτι της αντιληψής μας. Στα περιθώρια αυτής της σύγκρουσης των οφθαλμών, εμείς τοποθετούμε τα δικά μας όνειρα κι επιθυμίες ή τα δικά μας τραύματα και αποστροφές...

(εικόνα της Trude Fleischmann με την Beate Innaya, βιεννέζα καλλιτέχνιδα, που δε βρήκα (καπως βιαστικά βέβαιο) κάπι άλλο γι' αυτήν, 1931)

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Στάθης Δρογώσης
@stathisdrogosis

Τι σημαίνει «κάνω τηλεκπαίδευση με δικά μου έξοδα» όταν το λένε οι δάσκαλοι; Ειλικρινά ρωτάω. Δεν έχουν λαπτόπ; Δεν έχουν ίντερνετ στο σπίτι; Αλήθεια προσπαθώ να καταλαβω

Translate Tweet

1:15 AM · Jan 24, 2022 · Twitter for iPhone

Themistoklis Pantazakos

1 ώρα ·

Να απαντήσω εγώ στον κύριο Δρογώση. Εκπαίδευση χωρίς πίνακα κατά κύριο λόγο δεν γίνεται, οπότε όταν διδάσκω εξ αποστάσεως πρέπει να έχω έναν τρόπο να γράφω κάτι και οι φοιτητές να το βλέπουν ταυτόχρονα σε ηλεκτρονικό πίνακα.

Κάνω τηλεκπαίδευση με δικά μου έξοδα, λοιπόν, σημαίνει π.χ. ότι αγοράζω ειδικές ταμπλέτες και γραφίδες (εκατό ευρώ κατ' ελάχιστο), το ανάλογο software, δίνω κόπο και χρόνο να μάθω να τις δουλεύω και να λύνω τα τεχνικά προβλήματα που προκύπτουν. Σημαίνει επίσης ότι χαλάω εργαστώρες για να διαμορφώνω slides ειδικά για τον σκοπό, να μεταφέρω τις ασκήσεις σε ηλεκτρονική μορφή, να σκανάρω τα γραπτά των εξετάσεων και να τα στέλνω στον εξωτερικό βαθμολογητή του πανεπιστημίου.

Επειδή είμαι απασχολημένος να τα κάνω όλα αυτά, δεν μου περισσεύει χρόνος να γράφω και κάμια μαλακία του τύπου "Τι σημαίνει παιδί στα μπουζούκια ανασφάλιστος και με δικό μου όργανο; Κιθαρίσα δεν έχεις ούτως ή άλλως; Το κέφι σου δεν κάνεις με τη μουσική."

gmisosup

...

♥ Q ♡

♬

Αρέσει σε 22

gmisosup Προσπαθώ να καταλάβω αυτό που συχνά ακούω και άκουγα από καποι@ν, όπι δηλαδή "δεν του αρέσουν τα παιδιά". Το έχω ακούσει από διαιφορετικά στόματα και με διαιφορετικούς τρόπους. Κάποιες διατυπώσεις ήταν εντυπωσιακές λόγω ανομολογητού ή εμφανούς κυνισμού, άλλες ήταν φοβικές και σηχωμένες, άλλες φυλοσοφικές και αναφέρονταν στη φτώχια του τρίτου κόσμου ή στον υπερπληθυσμό, άλλες ήταν σκέτος ναρκισσισμός, άλλες ύποπτα αποστασιοποιημένες, άλλοι απλά είχαν σκύλο, άλλοι είναι αιφοισμένοι καλλιτέχνες και κάνουν καριέρα, άλλοι αιφοισμένοι αναρχοειδείς avantgarde και άλλοι νιτσεικοί υπερανθρωποίς τόσο που δε χωράνε άλλοι κοντά τους. Άλλοι είναι αποφοιτισμένοι "τελειωμένοι", άνθρωποι "κατεστραμμένοι", που φαρδύνται μην κάνουν κακό σε ακόμα ένα πλάσμα κλπ κλπ. Ξέρω πολλούς, καποιοι είναι φίλοι και δεν έχουν ή δε θέλουν παιδιά. Θέλουν να ζήσουν και να χαρούν τη ζωή που τους αναλογεί, ελεύθεροι και μακριά από γκρίνιες. Δε βαριέσαι, χώρος και χρόνος υπάρχει για αλ@ς ακόμα. Και η ζωή έχει ένα λίγο πολύ συγκεκριμένο μήκος. Αν θα ζήσει κάπι από κάποιον που χάθηκε, είναι η ανάμνηση του κι αυτή για λίγο. Το παρόν είναι επιτακτικότερο από ποτέ. Μου αρέσει να βρίσκομαι κοντά σε ανθρώπους με έντονο παρόν. Κάποιες φορές, οι καλλιτέχνες ανήκουν σ' αυτούς. Περισσότερο όμως είναι οι άνθρωποι του "δρόμου", οι γύνφτοι και οι πρόσφυγες. Κι ακόμα περισσότερο, τα παιδιά είναι τα πιο παρόντα άτομα πάνω στη γη. Έχω την τύχη να συναντώ μικρά παιδιά για ένα μάθημα που κάνω, δύο φορές το μήνα. Είμαι προνομιούχος γι αυτό. Στην εικόνα, το χέρι ενός παιδιού που μαζεύει σκουλήκα στην αυλή του σχολείου!

Στο χρήστη Nis@fi08 άρεσε

ΕΙΩΣΗ @LitsaPag · 12 ώ

Δεν είναι ο πρώτος.

Υπήρχαν άλλοι πόλεμοι πριν απ' αυτόν.

Όταν ο τελευταίος τελείωσε

υπήρχαν νικητές και νικημένοι.

Ανάμεσα στους νικημένους

οι κοινοί άνθρωποι πεινούσαν.

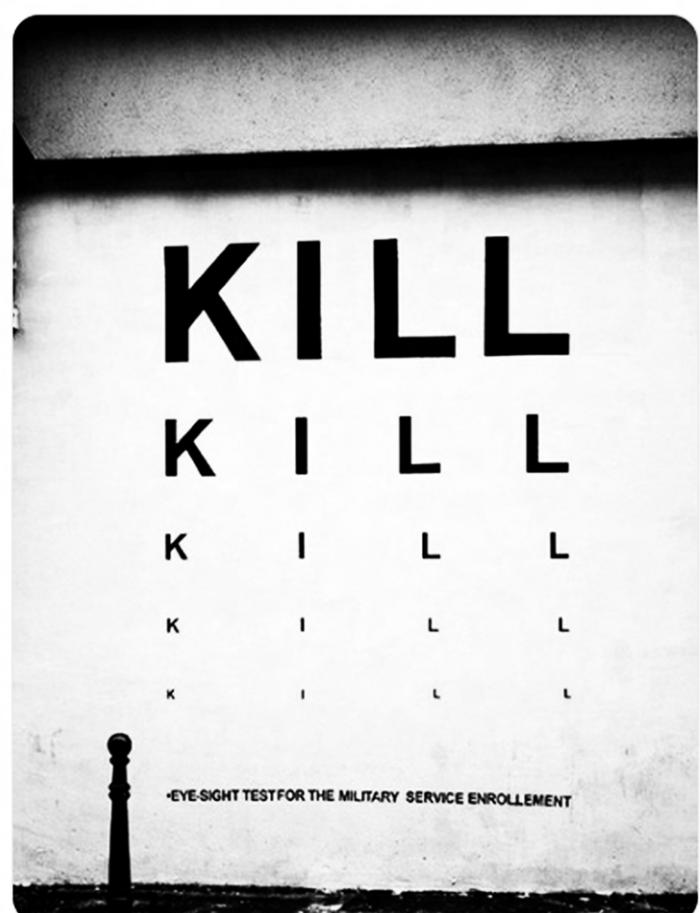
Ανάμεσα στους νικητές

οι κοινοί άνθρωποι πεινούσαν κι αυτοί.

Μπέρτολτ Μπρέχτ

Archillect @archillect · 17 ώ

ΑΛΙΕΥΟΝ ΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Φύλακας γκαλερί έκανε ματάκια με στυλό σε πολύτιμο πίνακα επειδή βαριόταν

Ρεκόρ απόλυτης για έναν φύλακα σε έκθεση τέχνης που στέγαζε το Προεδρικό Κέντρο «Μπόρις Γέλτσιν» στο Εκατερίνηπούκ, μια μόλις ημέρα αφότου ξεκίνησε να εργάζεται εκεί.

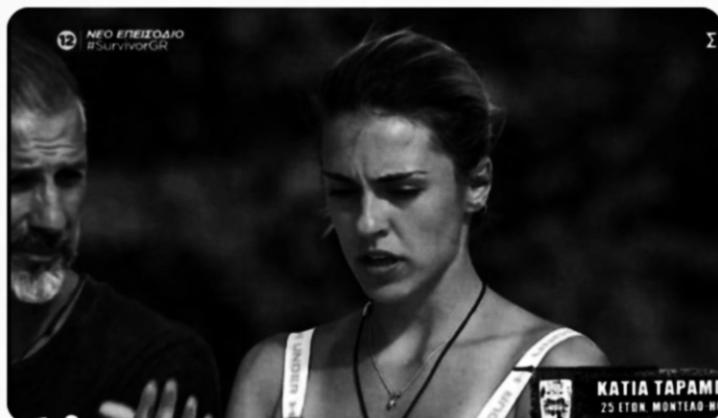
Ο λόγος: Επειδή βαριόταν αποφάσισε να πάρει ένα στυλό και να ζωγραφίσει ματάκια σε απρόσωπες μορφές ενός πολύτιμου πίνακα.

Πιο συγκεκριμένα, κατάφερε να καταστρέψει το έργο Three Figures, της Anna Leporskaya, έναν πίνακα αξίας 1,3 εκατ. δολαρίων.

Ο φύλακας είναι φύλακας και όταν δεν χρειάζεται να γνωρίζει τί ακριβώς φυλάει τότε δεν μπορεί να γνωρίζει ότι αυτό που φυλάει μπορεί να κινδυνεύει και από τον ίδιο. Κι όμως, κανείς δεν μπορεί να εξασφαλίσει ότι στα μουσεία του μεταμοντέρνου μέλλοντος η καταστροφή που προξένεται στον πίνακα από βαρεμάρα -αν δεν αποκατασταθεί- υπάρχει η πιθανότητα να ενσωματωθεί στο ίδιο το έργο εκτοξεύοντας την χρηματιστηριακή του αξία σε ακόμη μεγαλύτερα ύψη. Σε αυτό το μέλλον η "τέχνη" δραπετεύει διαρκώς από τους ορισμούς της, εκχρηματίζοντας κάθε απίθανη μορφοποίηση ανεξαρτήτως των περιεχομένων της.

Yo @EleniGiaSena · 20 Φεβ

Σορο, η Βρισιδιά δν καταφέρε να φερει εις περας ρυ, με τη Μυριελλα της παρατησε τον τροχο στο κεφαλι. Η Κατια δν ολοκληρωσε επισης τα δικα της ρυ+με την Μυριελλα την τραυματισμενη+απο νοσοκομειο, τερματισε. Κατια+Βρισιδια κατηγορουν τη Μυρ σαν πιο αδυναμη;Πως;; #Survivorgr

Δεν πειράζει που ίσως δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Πειράζει, όμως, το γεγονός ότι υπάρχει πολύς κόσμος που, όχι μόνο καταλαβαίνει, αλλά τα πάει και "πο κει"...

Ναι, εμείς δεν έχουμε ζήσει φτώχεια- πόλεμο- πείνα. Και τι έχουμε ζήσει; Έχουμε ζήσει αλήθεια τίποτα; Έχουμε μεγαλώσει ποσεύοντας ότι ολα που ζούμε είναι σκατά άλλα οχι και τοσο σοβαρά οσο αυτά που ζουν ή έχουν ζήσει άλλοι στο σήμερα ή και παλιότερα. Προσπαθώ να θυμηθώ τον εαυτό μου σε μια κατάσταση πρεμίας ή καλαρότητας με τα οικονομικά. Άλλα δυστυχώς δεν μπορώ. Ούτε από οταν ήμουν παιδί. Θυμάμαι να απολύουν τη μπτέρα μου, τον μπαμπά μου κατα καιρούς να μνη έχει δουλειά και γενικότερα την περίοδο που περνούσε κρίση το επάγγελμα του (ταπετσέρης) ανθίζοντας στην αγορά τα φθηνά έπιπλα (ολα τα καταστήματα τύπου IKEA που ξεφύτρωσαν τότε σε μια νύχτα-για μένα). Θυμάμαι να μνη μπορώ να συνεχίσω το μπαλέτο που τόσο μου άρεσε γιατί η συνδρομή ήταν απαγορευτική για την τσέπη της οικογένειας, αλλά να προσπαθούμε να το καλυψουμε με κάποια άλλη δραστηριότητα. Θα μου πεις, παιδί ήμουν και τα παιδιά θέλουν τα πάντα. Οχι τα παιδιά δεν θέλουν τα πάντα. Τα παιδιά θέλουν να είναι ήρεμα, να μνη τα απασκολούν θέματα που δεν καταλαβαίνουν ή που τέλος πάντων δεν μπορούν να κάνουν κάτι για αυτά, θέλουν χαρά μέσα στο σπίτι τους, χαρούμενους γονείς. (Οχι δεν είμαι μπτέρα, ούτε ξέρω αν θα γίνω, αλλά θα προσπαθήσω για αυτή την ηρεμία. Αν δε την εχω δεν θα εχω παιδί νομίζω. Μόνο και μόνο επειδή εχω υπάρξει παιδί και θυμάμαι πολυ καλά πως είναι!)

Δυστυχώς η γενιά μου δεν είχε χαρούμενους γονείς. Οσο και αν προσπαθούσαν να φανούν ετοι στα μάτια μας. Σπουδάσαμε γιατί έπρεπε, αλλά με το ζόρι γιατί δεν έβγαιναν τα έξοδα -η αντίφαση της αντίφασης-. Κάναμε φοιτητική ζωή χωρίς να κάνουμε. Λεφτά για ενα ποτό ή ενα σινεμά στα πιο γλυκά σου χρόνια εφταναν στο ελάχιστο αλλα και αυτο με ενοχές. Βγήκαμε στην αγορά εργασίας την περίοδο που ήδη υπήρχε κρίση και μνημόνια. Κόσμος δεν είχε να φάει, του έπαιρναν τα σπίτια, τους έδιωχναν απο τις δουλείες τους και εμείς στα 22 έπρεπε να εχουμε πτυχίο και 5 χρόνια προ-ϋπηρεσία. Στα 25 ακομη δεν είχαμε δουλειά γιατί ξαφνικά ήμασταν μεγάλοι. Και συνεχίζουν να περνούν τα χρόνια, χωρίς δουλειές, με κατά διαστήματα κακές δουλειές, πάνοντας σου - στην κυριολεξιά- τον κώλο για να σε κρατησουν κάπου και να πεις ευχαριστώ για ενα μισθό. Εφτασα 32 και προσπαθώ να ορθοποδήσω. Εχω συνολικά ενα χρόνο ένσημα (ΟΥΑΟΥ) και προσπαθώ να ξεχρεώσω μια ζωή που δεν διάλεξα, αλλά οκ, προσπαθώ... Άλλα πραγματικά, θέλω να ζήσω. Νιώθω ότι είμαι στην καλύτερη μου πλικά, νιώθω πιο δυνατή και πιο καθαρή μέσα μου απο ποτέ. Θέλω να μπορώ να με φροντίσω, να μνη σκέφτομαι το αν θα βγω για ποτό ή το αν θα παω γυμναστήριο. Θέλω να μπορώ να αγαπάω χωρίς να φοβάμαι για το αν θα τα καταφέρουμε. Είναι πολυ περίεργο να έχεις όνειρο , απλά κάποια στιγμή να σε θυμάσαι ήρεμο και χαρούμενο επειδή έχεις τα βασικά και κάτι λίγο παραπάνω. Σήμερα ξύπνησα και είδα τα νέα. Ζουμε και πολέμους και φτώχεια και πείνα. Δεν υπάρχει λόγος να εχουμε ψυχολογικά για τα αυτονότα και να προσπαθούμε να πείσουμε τους εαυτους μας ότι ολα είναι καλά ή ότι εστω είναι καλύτερα απο... κάτι κειροτερο. Οχι, είναι ολα σκατά και καθημερινά καλούμαστε να αντέξουμε, ο καθένας με τον δικό του τρόπο και την δική του αντοχή. Πρέπει να μας φροντίζουμε. Εγω φτιάχνω πάντα κάποιο μικρόκοσμο και είμαι μια αισιόδοξη καζοχαρούμενη οχι γιατί δεν βλεπω, δεν καταλαβαίνω ή δεν με ενδιαφέρει τι γίνεται εξω απο την φουσκα μου, αλλα γιατι μόνο ετοι μπορώ να επιβιώσω. Στους χρόνους μου, στην δουλειά μου, στην οικογένεια μου, στο σπίτι μου, στους φίλους μου δίνω τον χρόνο και την ενέργεια που αντέχω. Αυτό είναι περίεργο γιατί συνήθως είναι λίγο μπροστά σε αυτό που χρειάζονται οι υπόλοιποι, αλλά μονο ετοι μπορω.

Κάθε πρωι με εχω πείσει να ξυπνάω γετάτη, προσπαθόντας στο τέλος της ημέρας να μνη κοιμάμαι εντελώς άδεια..

Δύναμη σε όλους. Δύναμη στους λαούς, και σε όλα αυτά τα παιδιά που σήμερα ξύπνησαν άσκημα εισβάλλοντας στις ζωές τους με κάθε τρόπο.

Κατερίνα Τ., fb, 24/2/2022

που συρρικνώνει το άτομο στο στενό πεδίο της επιβίωσης ενδυναμώνοντας την εξατομίκευση και δημιουργώντας ένα πλαίσιο συναισθηματικής ερήμωσης. Οι επιβαλλόμενες υγειονομικές αποστάσεις μεταξύ των σωμάτων δημιουργούν περίκλειστα σώματα.

Η δημιουργικότητα στον αστερισμό της πανδημίας

Από τις αρχές της προηγούμενης χρονιάς ο κόσμος μπαίνει στον αστερισμό της πανδημίας, αυτού του πρωτόγνωρου φαινομένου για την μεταπολεμική εποχή. Όπως έγινε και σε πολλές άλλες χώρες του κόσμου με διαφορά μερικών εβδομάδων ανάλογα με την εξάπλωση του κορονοϊού και τις κατά τόπους κρατικές πολιτικές, η καραντίνα επιβάλλεται στην Ελλάδα. Έτσι, και στα μέρη μας, η κρατική διαχείριση της πανδημίας έρχεται να επιβεβαιώσει όλες τις δυστοπικές μεταμοντέρνες θεωρίες που έχουν διατυπωθεί γύρω από το φαινόμενο της βιοπολιτικής και της θανατοπολιτικής της εξουσίας. Το σώμα του υππικού μπαίνει στο μικροσκόπιο της εξουσίας με στόχο την πο βαθιά και ευρεία καθυπόταξη στην προοπτική του απόλυτου και γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου. Σε ένα νεοφιλελεύθερο περιβάλλον και αφού έχει προηγηθεί μια μεγάλη οικονομική κρίση που σημαίνει ξεθεμέλιωση κάθε έννοιας προνοιακής πολιτικής, με ξεδοντιασμένο το δημόσιο σύστημα υγείας, ασκείται μια ριπορική επίκλησης της έννοιας της ατομικής ευθύνης, όπου όμως, στην ουσία, η κοινωνία αντιμετωπίζεται από το κράτος σαν ένα νηπιακό σώμα, ανίκανο, ασυνείδητο και εγωιστικό εκ φύσεως που πρέπει να καθοδηγηθεί από το Κράτος Πατέρα. Έτσι, η πανδημία που έχει πραγματική βάση ως αιτία λίψης μετρων υγειονομικού χαρακτήρα, με τη μορφή γενικευμένης κοινωνικής αντιμετώπισης, μετατρέπεται σε πρόσκημα για την εφαρμογή μιας σειράς μετρων κρατικού αυταρχισμού και αυθαίρετης διακυβέρνησης.

Στο πλαίσιο της πανδημίας, η καραντίνα που επιβάλλεται έχει ως κυρίαρχο στοιχείο τον καταναγκαστικό εγκλεισμό με ό,τι αυτός συνεπάγεται ως επιβαρυντική συνθήκη για το ανθρώπινο σώμα και την «ψυχοπαθολογία» του. Ο γενικευμένος φόβος απέναντι στην αρρώστια οδηγεί σε πρόκριση των στοιχείων της αυτοσυντήρησης

Τα σώματα, επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν την εκ των πραγμάτων «σύσφιξη» του θεσμού της οικογένειας που προκύπτει από έναν χαρακτήρα καταναγκασμού σκεδόν αναπόφευκτο λόγω των μετρων εγκλεισμού. Ενισχύονται οι δυνάμεις συνοχής του θεσμού μέχρι του σημείου σύνθλιψης των μελών του στο βαθμό που έχει συγκροτηθεί ως πρώτη βαθμίδα κοινωνικοποίησης του ατόμου κι όχι του εγκλεισμού του. Σοβαρές ενδείξεις επί του συγκεκριμένου αποτελούν οι αυξήσεις των ποσοστών ενδοοικογενειακής βίας και των διαζυγίων. Ως γνωστόν, η οικογένεια, όπως και κάθε θεσμός, είναι μια δομή εξουσίας με ιδεολογική, πθική και νομική συγκρότηση. Έτσι, όταν γράφουμε ότι τα χαρακτηριστικά του θεσμού επεινούνται μέσα σε αυτή τη συνθήκη εννοούμε βάθεμα της παθολογικής εξάρτησης μεταξύ των μελών, των αντίστοιχων επακόλουθων ενδυνάμωσης της αναπαραγωγής της πατριαρχικής ποθικής, των τριβών από μια οικονομική διαχείριση μέσα σε καιρό γενικευμένης οικονομικής κρίσης.

Για την διανθρώπη επικοινωνία, όσο εκτοπίζεται η δια ζώσης επικοινωνία μέσα στο συγκεκριμένο πλαίσιο που περιγράφτηκε, τόσο πιο λυτρωτική εμφανίζεται η επικοινωνία στον ψηφιακό κόσμο ως η μόνη αντίστοιχη διέξοδος μέσα σε καιρό καραντίνας. Το καθεστώς του διαδικτύου αναλαμβάνει μονοπωλιακά τη διαμεσολάβηση των ανθρωπίνων σχέσεων επιβάλλοντας τους δικούς του, ωστόσο, δυστοπικούς όρους ως ένα νέο καπιταλιστικό εργαλείο με σκοπό το κέρδος και τον κοινωνικό έλεγχο. Εξάλλου πρόκειται για ένα εργαλείο που κινείται στην κατεύθυνση περίφραξης της επικοινωνίας, όπως είχε γίνει και με την περίφραξη της γης στις απαρχές του καπιταλιστικού κόσμου.

Την ίδια στιγμή που καραντίνα σημαίνει επίσης και περίφραξη για τον προσωπικό, οικογενειακό και ιδιωτικό χώρο, κάνεται κάθε ελεύθερος κι ανοικτός χαρακτήρας του δημόσιου χώρου, που μετατρέπεται σε χώρο κατειλημμένο ολοκληρωτικά από το κράτος, από τις δυνάμεις κρατικής καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Πρώτη περίοδος καραντίνας

Από τον Μάρτη έως και τα τέλη Μάη του 2020, η ελληνική κοινωνία μπαίνει στον αστερισμό αυτής της πρωτόγνωρης εμπειρίας. Όλα όσα σχετικά περιγράφηκαν παραπάνω βιώθηκαν σε υπερμεγέθη βαθμό αυτή την περίοδο, λόγω της συγκεκυμένης συστηματικής πραγάνδας, του πρωτόγνωρου φόβου και του άγνωστου και παντελώς ανοίκειου χαρακτήρα της πανδημίας. Έτσι, κάθε είδους κοινωνική εξωστρέφεια και συναναστροφή μονοπωλείται από το διαδίκτυο. Διάφορες πλατφόρμες εξυπηρετούν την τιλεργασία στο πλαίσιο του ψηφιακού καπιταλισμού από τη μία αλλά, παράλληλα, χρησιμοποιούνται και κινηματικά για να διατηρήσουν τη συνοχή των συλλογικοτήτων, των οποίων η φυσική σχέση έχει περάσει στη σφαίρα της παραβατικότητας. Οι ίδιες πλατφόρμες είναι που χρησιμοποιούνται επίσης και για την κοινωνικότητα των παρεών.

Την ίδια εποχή η διάχυτη δημιουργικότητα από τις μοναχικές εστίες και τα περίκλειστα σώματα εξαντλεί τις πλατφόρμες των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης (ΜΚΔ) σε πρωτόγνωρο βαθμό. Μικρά κλιπ με πολλά και πολλαπλά μηνύματα, αποτυπώνοντας κάθε είδους εκφραστική αγωνία, εμφανίζονται ακατάπαυστα στο διαδίκτυο καλύπτοντας όλο το φάσμα της κοινωνικής εξωστρέφειας από την κριτική διάθεση έως την αντικαθεστωτική πολεμική, από τη διασκέδαση έως την ψυχαγωγία. Κι όλο αυτό το φαινόμενο δεν αφορά μόνο τον χώρο της «τέχνης», που κατέχει τα εκφραστικά μέσα, αλλά ένα πολύ μεγάλο μέρος της κοινωνίας που εναλλάσσεται μεταξύ πομπού και δέκτη. Το κύριο χαρακτηριστικό όλης αυτής της διάχυτης δημιουργικότητας είναι η ευρεία διάδοσή της και η ανοικτή και ελεύθερη πρόσβαση στο υλικό που διακινείται.

Την περίοδο αυτή η ακροδεξιά διακυβέρνηση αποκαλύπτει όλο το μίσος της προς οτιδήποτε έχει να κάνει με πολιτισμό και πολιτιστικό τομέα. Έτσι, ο “χώρος της τέχνης” δοκιμάζει τις αντοχές του αφού μένει εκτός της επιδοματικής πολιτικής του κράτους. Όσον αφορά τον συγκεκριμένο χώρο καταρχάς αμφισβητείται το επαγγελματικό θεσμικό πλαίσιο που απαιτείται από την γραφειοκρατία για να αναγνωριστεί ως τέτοιο. Αμφισβητούμενα πτυχία, ανασφάλιστη εργασία, καμία σαφής περιγραφή θέσης (job description) φέρνουν στο προσκήνιο τα όρια του αξιώματος της αναπόφευκτης πνευματικότητας της “τέχνης” (ως επαγγέλματα που διαπραγματεύονται την αισθητική κι όχι μια εμπράγματη αξία χρήσης) που απέφευγε να ενταχθεί στην κατεστημένη και εκκυδιαίσμενη πρόσληψη της επαγγελματικής σχέσης. Αυτή η συνθήκη, που έχει ως φυσικό επακόλουθο και την ισχνή συνδικαλιστική εκπροσώπηση, οδηγεί τον χώρο αυτό στη δημιουργία μιας πρωτοβουλίας που σύντομα συσπειρώνει χιλιάδες μέλη. Πρόκειται για την πρωτοβουλία support art workers που “διεμβολίζει” τη διάχυτη κοινωνική δημιουργικότητα με προσωπικά και συλλογικά πρότζεκτ τα οποία στοχεύουν στην κοινωνική νομιμοποίηση της θεσμικής αναγκαιότητας για την οικονομική στήριξη των “καλλιτεχνικών” κλάδων.

Δεύτερη περίοδος καραντίνας

Από τον Οκτώβρη έως και τον Δεκέμβρη του 2020 και μετά από ένα σκεδόν άρρωστο καλοκαίρι γεμάτο αβεβαιότητα και σύχυση γύρω από την υπόθεση της πανδημίας η επικράτεια δοκιμάζεται από μια ακόμη συνθήκη γενικευμένου εγκλεισμού. Το καινούργιο χαρακτηριστικό είναι ότι αποφορτίστηκε σκετικά όλος ο πανικός γύρω από την άγνωστη ασθένεια αλλά ταυτόχρονα εκφράστηκε μια γενικευμένη κούραση που έγινε εμφανής πρώτα και πάνω απ’ όλα με τα εικλόποντα μεγέθη κοινωνικής εξωστρέφειας. Σε πολιτικό επίπεδο εμβληματική στιγμή ήταν η δίκη της Χρυσής Αυγής όπου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλαισίωσαν το Εφετείο και στάθηκαν με ενοχλητική για την Εξουσία επιμονή στο δρόμο παρά την επίθεση που δέχτηκαν, εντέλει, από τις δυνάμεις καταστολής. Το Πολυτεχνείο του 2020 χαρακτηρίστηκε από την ανεπιτυχή απόπειρα της κατασταλτικής στρατηγικής να καθυποτάξει το ανυπότακτο πλήθος και να στείλει ένα μήνυμα κρατικής αδιαλλαξίας. Ήταν μια πύρρειος νίκη για το καθεστώς της οποίας τα επίκειρα πλήρωσε μερικούς μίνες αργότερα.

Όσον αφορά την διάχυτη δημιουργικότητα που χαρακτηρίζει την ψηφιακή επικοινωνία της περίοδο της πρώτης καραντίνας, αυτή ξεθώριασε γρήγορα. Η οικονομική ανέχεια που απλώθηκε στον “χώρο της τέχνης” λειτούργησε προωθητικά στην ανασύνταξη των μεθόδων του Θεάματος προς την κατεύθυνση περίφραξης της επικοινωνίας με νέους όρους. Οι συναυλίες και οι θεατρικές παραστάσεις ήταν πλέον διαθέσιμες μόνο με το αντίστοιχο χρηματικό αντίτιμο καλύπτοντας σκεδόν ολοκληρωτικά το πεδίο της διάχυτης κοινωνικής δημιουργικότητας που είχε προηγηθεί.

Μέλη της πρωτοβουλίας support art workers σχηματίζουν συνδικαλιστικές παρατάξεις, συμμετέχουν στις εκλογές και ενσωματώνονται στον καθεστωτικό συνδικαλισμό αναπαράγοντας τις αντίστοιχες πολιτικές τοξικότητες που τον χαρακτηρίζουν. Στην υπόθεση του ΣΕΗ, για παράδειγμα, συμμαχούν με παράταξη που πρόσκειται σε ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΛΑΕ προκειμένου να εκδιώξουν την παράταξη του ΚΚΕ που κυριαρχούσε για χρόνια στον χώρο, αποκλείοντάς την από τη διοίκηση του ΣΕΗ με τρόπο οριακά “αντιδημοκρατικό” (όπως έκανε, αλλιθεια είναι, και η ίδια επί χρόνια) διαιωνίζοντας τη συνήθη τοξικότητα των παραταξιακών ανταγωνισμών και τη συνδικαλιστική παρακμή. Ενάντια σε ότι καινούργιο -υποτίθεται ότι- κόμιζε η συγκεκριμένη πρωτοβουλία.

Παράλληλα, ωστόσο, ξεποδούν πρωτοβουλίες από τον “της τέχνης” σε μεγαλύτερα σκήματα διευρύνοντας τη θεματολογία κοινωνικής παρεμβατικότητας, όπως η support earth, η πρωτοβουλία αλληλεγγύης στο Group Yorum και τους απεργούς πείνας στην Τουρκία. Δημιουργούνται συλλογικά δημιουργικά σκήματα σε μουσικά πανεπιστήμια και συνδέονται με πολιτικά ζητήματα που τρέχουν μέσα στη συγκυρία όπως είναι η αντίσταση στο “εκπαιδευτικό νομοσχέδιο” της Κεραμέως.

Τρίτη περίοδος καραντίνας

Από τις αρχές του 2021 ξενικά μια νέα περίοδος όπου η κρατική διακείριση της πανδημίας συγκρούεται πλέον ανοιχτά με την οριακή κατάσταση στην οποία έχει οδηγηθεί μια βασική καταστατική καπταλιστική αρχή: η ανοιχτή και μαζική κατανάλωτική κοινωνία. Η κατανάλωση πέραν των βασικών

ειδών ανάγκης μπορεί να συνεχίστηκε μέσω του διαδικτύου αλλά, αφενός, όλα τα συστήματα διανομής εμπορευμάτων ξεπέρασαν τα όρια αντοχής τους, αφετέρου, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ικανοποιήσουν την φυσική αγοραστική σχέση που προϋποθέτει μια συγκεκριμένη κοινωνικότητα του καταναλωτισμού. Εμφανίζονται φαινόμενα γενικευμένης κοινωνικής ανυπακοής αφού η κόπωση που προηγήθηκε αναζητεί διεξόδους ψυχικής αποσυμπίεσης. Είναι αδύνατον για μια κοινωνία που έχει ποδηγητηθεί από μια διαπαιδαγώγηση κουλτούρας μαζικής κατανάλωσης να εγκλειστεί, συμπέζοντας εντός της, εξατομικευμένα και κατά μόνας πλέον, τα επί δεκαετίες φορτία αντίστοιχης προπαγάνδας. Έτσι, για παράδειγμα, οι πλατείες έγιναν σημεία αναφοράς γενικευμένης κοινωνικής ανυπακοής σε πείσμα του μονοπωλιακού χαρακτήρα της σκληρής κρατικής προπαγάνδας.

Η πολιτική αιζέντα με τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, την απεργία πείνας του Κουφοντίνα και την καταστολή των πλατειών δίνει την ευκαιρία στο εναντιωματικό ριζοσπαστικό κίνημα να επανακτήσει το δημόσιο χώρο με όρους αγώνα. Οι συγκρούσεις στη Νέα Σμύρνη αποτελούν το οριακό εκείνο σημείο όπου η κρατική διακείριση της πανδημίας "ανακρούει πρύμναν" στο βαθμό που η κοινωνική ανυπακοή καταθέτει την δική της αδιαλλαξία.

Στον «χώρο της τέχνης» αναδεικνύονται παθογένειες χρόνων με αιχμή τις κακοποιητικές συμπεριφορές ανθρώπων που θεωρούνται στυλοβάτες του αστικού θεάματος. Το Θέαμα επιχειρεί να ξεπλύνει τον εαυτό του χρησιμοποιώντας τη δυναμική των ΜΜΕ. Εκείνο που, εντέλει, επιχειρείται είναι μια αναδιάταξη του θεσμικού πλαισίου έτσι ώστε να κατευνάσει τις διάκυτες πέσεις που δέχεται από τα κάτω.

Η διάχυτη δημιουργικότητα που χαρακτήριζε την πρώτη περίοδο καραντίνας έχει περισταλεί πλέον οριστικά στις ψηφιακές περιφράξεις του live streaming, το όποιο έχει με τη σειρά του εμπλουτιστεί από μια συνθήκη πληρωμής on demand αναπαραγωγής παραστάσεων παρελθόντων χρόνων.

Αυτοκριτική

Η πρωτόγνωρη συνθήκη της πανδημίας οδήγησε σε μια γενικευμένη κοινωνική αδράνεια συμπαρασύροντας στη δύνη της αναπόφευκτα και κάθε απόπειρα εναντιωματικής δράσης. Η κοινωνική ευαλωτότητα ως απότοκη των φόβων και της σύγχυσης δημιούργησε ένα κλίμα κινηματικής εσωστρέφειας. Ένα κίνημα αντιμέτωπο με έναν δημόσιο χώρο που αποτελεί και το εργαστήρι των κοινωνικών ωσμώσεων να είναι κατειλημμένος από τις δυνάμεις καταστολής και κοινωνικού ελέγχου, αλλά και με την κουλτούρα της τήρησης των αποστάσεων που εξαφάνισε σχεδόν τον φυσικό αποδέκτη του όποιου μπνύματος κοινωνικής ανυπακοής.

Η προηγούμενη δεκαετία, με κύριο χαρακτηριστικό της την συστηματική κρίση, είχε ήδη αποσαρθρώσει τις συλλογικές

υποδομές του εναντιωματικού κινήματος. Οι αδύναμες απαντήσεις στα πραγματικά προβλήματα της ωμής καταπίεσης, της ανέλεπτης εκμετάλλευσης, της -θανάσιμης πολλές φορέσιοκονομικής ανέχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού, δοκίμασαν τις αντοχές των ιδεολογικών συγκροτίσεων που, σε στιγμές, συνετρίβησαν ανάμεσα στην Σκύλα της σοσιαλδημοκρατικής “ελπίδας” και τη Χάρυβδη του φετιχοποιημένου πρακτικισμού.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της περιόδου της κρίσης είναι η αντικατάσταση του αντιτίμου σε δημιουργικά δρώμενα με τρόφιμα και άλλα ανταλλάξιμα είδη. Η πρακτική αυτή επανήλθε στην πολιτική του αντιτίμου αμέσως με την “έξοδο από την κρίση”. Εν τω μεταξύ δεν εκφράστηκε ένας εναντιωματικός αντίλογος που θα προσπαθούσε να θεσμίσει κοινωνικά και να θωρακίσει αυτήν την πρακτική της ελεύθερης συνεισφοράς, μια πρακτική που επί 20 περίπου χρόνια πριν την κρίση αποτελούσε σκεδόν πάγια πρακτική του “χώρου”.

Η φθορά και η παρεπόμενη έκπτωση του πολιτικού στον “χώρο” είχε ήδη αλώσει τον ενθουσιασμό και την αφοσίωση στις συνειδήσεις, στοιχεία απαραίτητα για την συνοχή του συλλογικού. Το φαινόμενο της πανδημίας βρήκε έναν “χώρο” ξεδοντιασμένο από τον πλούτο των συλλογικών του δυνάμεων και των υλικών του δομών και τον έριξε στον ψυχοπαθολογικό λαβύρινθο της βαθιάς εξατομίκευσης. Η κρατική διαχείριση της πανδημίας βρήκε απέναντι της λιγοστές και πείσμονες απόπειρες με συγχυσμένα, ωστόσο, περιεχόμενα και έναν “ανθρωπιστικό” μακισμό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο έκπτωσης των περιεχομένων ένας λόγος και μια δράση “ενάντια στο εμπόρευμα και το θέαμα”, ένας λόγος και μία δράση που από μέρος του “χώρου” είχαν χαρακτηριστεί ήδη από τον καιρό της συστηματικής κρίσης ως “πολυτέλεια”, αυτός ο λόγος κι αυτή η δράση δεν αρθρώθηκε. Κι αν η πολεμική που δέχτηκε δικαιολογείται από τις δυναμικές της συγκυρίας έστω και στα όρια της εμπάθειας, η αυτοπεριθωριοποίησή του είναι παντελώς αδικαιολόγητη.

Οι αιχμές του ψηφιακού καπιταλισμού παρήγαγαν διαρκώς αναδιατάξεις στην παραγωγική διαδικασία και τις εμπορευματικές σχέσεις χωρίς να υπάρχει η εναντιωματική πολεμική. Οι διαδικασίες κοινωνικών διαχωρισμών βάθυναν από τους βομβαρδισμούς των στερεοτύπων από την μονοπωλιακή εννημέρωση των ενδοτικών ΜΜΕ, χωρίς να υπάρξει καμία απόπειρα έστω αποκάλυψης των μεθόδων της κυριαρχικής προπαγάνδας.

Ωστόσο, η λογική της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης παραμένει η ίδια αλλάζοντας ουσιαστικά τους κώδικές της. Και η επίθεση, είτε ξεκινώντας από την αποδόμηση αυτών των κωδίκων, είτε στοχεύοντας απευθείας στην ίδια τη δομή της λογικής αυτής, είναι εκ των ων ουκ άνευ στον αγώνα για την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας.

Ιούλιος 2021

ΘαλερόςΚ |

Αντίστροφη

Μέτρον |

Timetrap

[μέλη της
δικτύωσης αυτοοργανωμένων
εγκειρομάτων
για την
αντιεμπορευματική δημιουργία]

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ (Θεσσαλονίκη)

Την Παρασκευή 31/12/2021, εκκενώνεται από το κράτος η Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό (Θεσσαλονίκη), η μακροβιότερη κατάληψη που βρίσκεται σε πανεπιστημιακό έδαφος στον ελλαδικό χώρο. Το κράτος εκμεταλλεύεται τη χρονική συγκυρία της πανδημίας και την προσπάθεια των εγχειρημάτων για αυτορροποίηση στο πλαίσιο του αλληλοσέβασμού, ώστε να χτυπήσει ακριβώς την περίοδο που κορυφώνεται η πανδημία, με ρεκόρ κρουσμάτων, γεμάτες Μ.Ε.Θ., κτλ.. Παραμονή πρωτοχρονιάς πραγματοποιείται στις 6.00 π.μ. μια ευρεία συντονισμένη κίνηση στο χώρο του campus, αλλά και γενικότερα στο πανεπιστήμιο, από αστυνομικές δυνάμεις με σκοπό την εισβολή και την εκκένωση της Κατάληψης, στο πλαίσιο “ανάπλασης” διάφορων χώρων του ισογείου στο κτήριο Βιολογίας, όπως είχε ανακοινωθεί και σε κρατικές ιστοσελίδες.

Η Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό, στα 34 χρόνια ύπαρξή της, αποτελώντας ένα ακόμα ζωντανό κύτταρο που προτάσσει έναν διαφορετικό τρόπο ζωής και λειτουργίας μέσα στην καθημερινότητα, με βάση την αλληλεγγύη, την ισότητα και την αυτοοργάνωση, χτίζοντας αναχώματα απέναντι στο κράτος, το κεφάλαιο και το παρακράτος, έχει φιλοξενήσει και στεγάσει πληθώρα φοιτητικών, συναυλιακών, θεατρικών, ραδιοφωνικών και πολιτικών εγχειρημάτων. Επίσης, στο χώρο της κατάληψης πραγματοποιούνταν καφενεία, συλλογικές κουζίνες, προβολές, μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, μαθήματα αυτοάμυνας, κά..

Από πλευράς μας, σαν μουσικά σχήματα και μέσα από την σχέση και την τριβή που έχουμε δημιουργήσει τα τελευταία 5 χρόνια στη δικτύωση αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων για την αντιεμπορευματική δημιουργία, θα θέλαμε να επικεντρωθούμε στο κομμάτι του συναυλιακού εγχειρήματος που δραστηριοποιούνταν όλα αυτά τα χρόνια στην Κατάληψη. Πλήθος συναυλιών της ευρύτερης αυτοοργανωμένης αντιεμπορευματικής (D.I.Y.) σκηνής, αλλά και της underground, είκαν λάβει κώρα στην Κατάληψη για διάφορους σκοπούς, όπως συναυλίες αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους, οικονομικής ενίσχυσης, κτλ.

Το Στέκι στο Βιολογικό εντάσσεται στους χώρους που λειτουργούν μακριά από τη λογική του κέρδους και πέρα από το καθετί που μετατρέπει την τέχνη και την έκφραση σε εμπόρευμα. Στις εκδηλώσεις που πραγματώνονται σε αυτούς τους χώρους θα μπορέσει να παρατηρήσει ο/η καθένας/μια ότι δεν υπάρχουν “καλλιτέχνες” και “κοινό” και ότι ταυτόχρονα αυτοί οι χώροι εκθρεύονται την οποιαδήποτε πελατειακή σχέση.

Οι χώροι αυτοί εναντιώνονται έμπρακτα στην κυρίαρχη λογική της πληρωμένης διασκέδασης. Ενάντια σε κάθε μορφή ιεραρχικής δομής, εξουσίας και εκμετάλλευσης, που κάνουν την επικοινωνία και την έκφραση να αιχμαλωτίζεται. Κρατάνε εχθρική και επιθετική στάση ενάντια σε φασιστικές – ρατσιστικές – εθνικιστικές – σεξιστικές ιδέες και αντιλήψεις. Επιλέγουν την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία με αφίσες σε τοίχους, με πανό σε δρόμους, από σόμα σε σόμα και αυτί σε αυτί, από χέρι σε χέρι. Τα οποιαδήποτε πόστα καλύπτονται από τα άτομα που οργανώνουν και συμμετέχουν στην εκάποτε εκδήλωση για την ομαλή λειτουργία της. Τα έξοδα καλύπτονται επίσης από τους/τις ίδιους/ες, καθώς και από την συνεισφορά όλων όσων θέλουν να δώσουν τη δυνατότητα συνέχισης τέτοιων εγχειρημάτων/εκδηλώσεων.

Εμείς, ως κομμάτι της αυτοοργανωμένης και αντιεμπορευματικής σκηνής, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στις συντρόφισσες και στους συντρόφους από την Κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό, καθώς και σε όλους αυτούς που ορθώνουν καθημερινά το ανάστημά τους απέναντι στα σκέδια που επιτάσσει το κράτος και το κεφάλαιο. Σκοπός μας είναι η αυτοοργάνωση των αναγκών μας και η προσπάθεια μας για ενδυνάμωση χώρων επικοινωνίας, έκφρασης, αλληλεγγύης και συντροφικότητας, για να κάνουμε ένα βήμα πο κοντά στην απελευθέρωση της έκφρασης χώρους όπου οι σκέψεις και οι δράσεις μας θα είναι καθαρά επλογές μας.

Και για να το βάλουν καλά στο μυαλό τους: όσοι νομίζουν πως καταστέλλοντας μια κατάληψη εκκενώνοντάς την (το κράτος) ή καίγοντάς την (το παρακράτος), καταστέλλουν και τα εγχειρήματα που δραστηριοποιούνται σε αυτές, είναι βαθιά νυχτωμένοι.

Το λουλούδι της αντίστασης συνεχώς ανθίζει!

6/1/2022

Αντίστροφη Μέτρωση | Timetrap

antistrofimetrissi.blogspot.com | timetrap.blogspot.com

[μέλη της δικτύωσης αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων για την αντιεμπορευματική δημιουργία]

Το ροκ του μέλλοντος παίζεται στις πλατφόρμες

Προς το τέλος Γενάρη του 2022 ο Neil Young δίλωσε στο Spotify ότι δεν μπορούσε να είναι στην ίδια πλατφόρμα με τον Joe Rogan και ότι έπρεπε η εταιρεία να διαλέξει ποιον θα κρατήσει.

Ας δούμε λίγο τα υποκείμενα που εμπλέκονται. Το Spotify είναι μια υπηρεσία streaming μουσικής και λόγου. Ισως η πιο γνωστή παγκοσμίως. Ο Neil Young, είναι ένας γνωστός ροκερ από τα ένδοξα 70s. Ο Joe Rogan είναι ένας από τους πιο γνωστούς podcasters.

Γιατί κατηγόρησε ο Neil Young τον Joe Rogan;

Ο Joe Rogan είναι γνωστός ακροδεξιός, σεξιστής και οπαδός του Trump. Είναι πολύ γνωστός επίσης για τις αντιεμβολιαστικές του θέσεις. Ο Neil Young τον κατηγόρησε ότι λόγω της τεράστιας επιφρονίας του και των αντιεμβολιαστικών του θέσεων, είναι υπεύθυνος για εκατοντάδες νεκρούς από τον Covid-19. Εξ όσων γνωρίζουμε δεν αναφέρθηκε στην υπόλοιπη δραστηριότητα του podcaster.

Ποια είναι η σχέση του Joe Rogan με το Spotify;

Πρακτικά ο Joe Rogan είναι υπάλληλος του Spotify αφού έκλεισε συμβόλαιο αποκλειστικής εκμετάλλευσης των επεισοδίων του για αρκετές δεκάδες εκατομμύρια δολάρια. Προφανώς το Spotify γνώριζε τις ιδέες του.

Ποια είναι η σχέση του Neil Young με το Spotify;

Ο Neil Young φιλοξενείται στο Spotify. Δεν υπάρχει καμία σχέση εξάρτησης ανάμεσα στα δύο υποκείμενα. Επιπλέον ο Young δεν έθιξε καθόλου το ζήτημα της ακραίας εκμετάλλευσης του Spotify προς τους καλλιτέχνες.

Μπορεί ο Neil Young να φύγει από το Spotify;

Τεχνικά μιλώντας ο ρόκερ δεν μπορεί να φύγει από το Spotify, μιας και τα δικαιώματα χρήσης των τραγουδιών του, τα έχει παραχωρήσει σε θυγατρική της Warner από το 2020 για αρκετές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ και εκείνος. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παρακαλέσει την Warner να μιλήσει με το Spotify για συμφωνίσουν να τον αφήσουν από το τελευταίο.

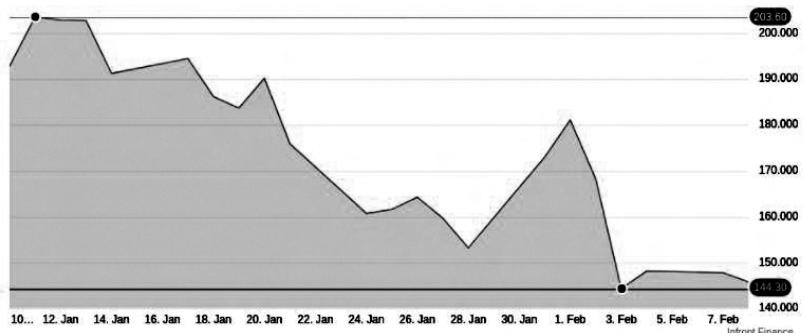
Πόσα πληρώνει το Spotify τους καλλιτέχνες;

Περίπου 4 δολάρια για 1000 παιξίματα. Είναι αντιληπτό ότι πρόκειται για ακραίο “ο νικητής τα πάιρνε όλα” μοντέλο. Σχεδόν καταλήστευση. Στα ελληνικά δεδομένα, μια ανεξάρτητη μπάντα που πληρώνει την παραγωγή μόνη της και θέλει να βγάλει τα έξοδα της παραγωγής (ας πουμε με ένα ενδεικτικό ποσό των 3.000 ευρώ για μια παραγωγή) θα χρειαστεί 750 χιλιάδες φορές να παιχτούν τα τραγούδια της μέσω της πλατφόρμας. Μπορείτε να φανταστείτε τι πραγματικά συμβαίνει.

Εντέλει, είχε κάποια επίπτωση η κίνηση του Young;

Κάποιοι λίγοι καλλιτέχνες αποφάσισαν να αποσυρθούν από την πλατφόρμα. Κάποια επεισόδια του Rogan διαγράφηκαν. Υπήρξε εκείνες τις ημέρες μια έντονη κίνηση στα social, κυρίως μέσω ενός κλασικού “cancel” hashtag. Υπήρξε επίσης έντονη κριτική στην πολιτική χρεώσεων της πλατφόρμας. Η εικόνα της μετοχής της εταιρείας ήταν αυτή που παρατίθεται στον παρακάτω πίνακα.

Ακόμα και σήμερα έχει περίπου την ίδια εικόνα η μετοχή. Εντέλει ίσως δεν σχετίζεται με το συμβάν με τον Neil Young.

Πρώτα συμπεράσματα

Δεν βλέπουμε καμία επαναστατικότητα και κανένα ηρωισμό στον Neil Young. Ο Neil Young πρακτικά ζήτησε από το θέαμα (Spotify, Warner) να μεσολαβήσει και επιλύσει το ζήτημα αναγνωρίζοντας και ο ίδιος ότι είναι παντελώς ανήμπορος να κάνει οτιδήποτε. Επιπλέον, τοποθετήθηκε στους από τα κάτω- τους λεγόμενους “fans” του -με καθοδηγητική και προτρεπτική στάση προς αντίστοιχες πλατφόρμες (Apple, Amazon). Οι ίδιες οι πλατφόρμες είναι αυτές που θα διαχειριστούν το “πρόβλημα” και θα αποφασίσουν. “Κοινό” και “καλλιτέχνες” έχουν μόνο γνωμοδοτική άποψη.

Βλέπουμε ότι οι πλατφόρμες υποκαθιστούν πλέον την ευρύτερη βιομηχανία του ήχου/λόγου. Αυτό αλλάζει όλους τους κανόνες προσφοράς και “ζήτησης” και καθοδηγεί την ποιότητα του ανταγωνισμού για την προσέλκυση της προσοχής του “κοινού”.

Οι δημιουργοί είναι σε χειρότερη κατάσταση από την προηγούμενη δεκαετία. Το έργο τους κάνει παντελώς την αυταξία του και οι θεαματικοί μηχανισμοί είναι αυτοί που θα αναλάβουν την τύχη του. Η ίδια η δομή της διαμεσολάβησης είναι αυτή που φροντίζει να κρατάει όλη την παραγωγή κάθε είδους αξίας για να μεταγγίζει κατά τα συμφέροντά της επιμερισμένες αξίες στα κατ’ επλογήν της έργα.

Έτσι εμφανίζονται οι πιο “τυχεροί” με τα ακριβά συμβόλαια σενών συντριπτική πλειονότητα των υπολοίπων έχουν πολύ μικρές απολαβές. Το Spotify, σε μια αποστροφή έπαρσης μέσω του CEO του, τούς είχε προτρέψει να κάνουν συναυλίες, tours και να πουλάνε μπλουζάκια για να τα φέρνουν καλύτερα βόλτα. Και αυτή η προτροπή έγινε εν μέσω πανδημίας.

Αξίζει να αναλύσουμε στο μέλλον το γιατί το Spotify μονοπωλεί και αν μπορεί να υπάρξει σοβαρή αντιπρόταση στο μοντέλο αυτό.

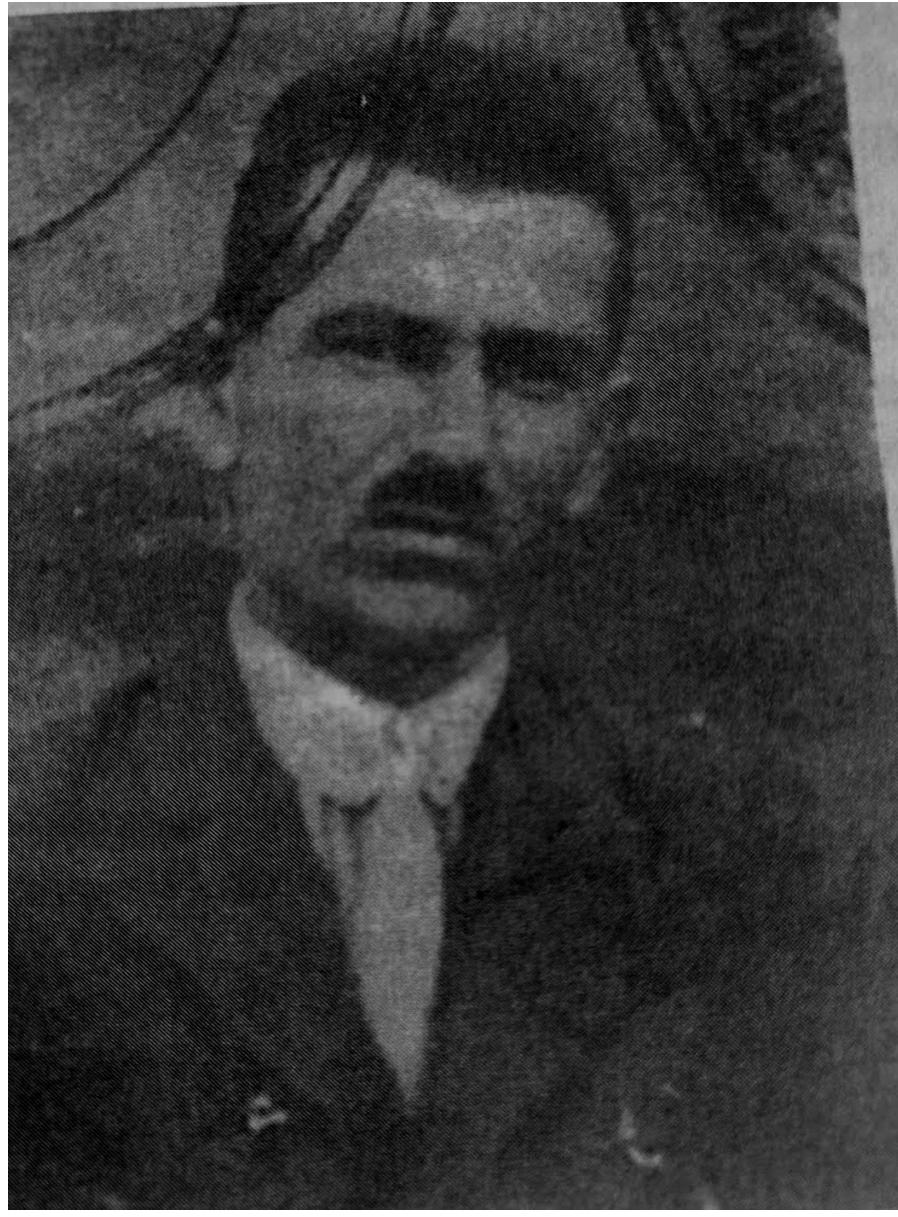
“Δεν πασαλείψαμε σκατά στις πόρτες των χαμένων”

Ο Βαγγέλης Παπάζογλου γεννήθηκε στο Ντουρμπαλί της Σμύρνης το 1896. Ήταν αυτοδίδακτος μουσικός και από παιδάκι έπαιζε μαντολίνο και αργότερα έμαθε κιθάρα, βιολί και μπάντζο. Άν και αυτοδίδακτος, κατόρθωσε να μάθει να γράφει παρτιτούρες κι έτσι πολλές παρτιτούρες των τραγουδιών του διασώθηκαν μέχρι σήμερα. Με την απελευθέρωση της Σμύρνης το 1919, κατατάσσεται ως εθελοντής στον Ελληνικό Στρατό, συμμετέχει στη Μικρασιατική εκστρατεία και έρχεται ως πρόσφυγας στην Ελλάδα το 1923 μετά την καταστροφή της Σμύρνης. Αρχίζει να δουλεύει ως επαγγελματίας μουσικός και το 1924 ανοίγει ένα δικό του ουζερί στις παράγκες της Παλιάς Κοκκινιάς. Γνωρίζεται με την Αγγελική Μαρωνίτη, σπουδαία Σμυρνιά τραγουδίστρια, με την οποία παντρεύονται το 1927. Στα 1929 η Αγγέλα τυφλώνεται και στα 1936 αποσύρεται οριστικά από τα πάλκα αφού της το απαγορεύει ο Βαγγέλης. Μένουν στην Κοκκινιά, δεν αποκτούν όμως παιδιά και έτσι υιοθετούν τον ανυψιό της Αγγέλας, Γιώργη Παπάζογλου. Στη δισκογραφία πρωτοεμφανίζεται το 1933 με τρία τραγούδια του: «Άν ίμουν άντρας», «Άργυλέ μου» και «Ο Νικοκλάκιας». Έχει έντονη παρουσία μέχρι το 1937, οπότε έρχεται σε ρίξη με τη Μεταξική λογοκρισία, αρνούμενος δημόσια να λογοκριθούν τα τραγούδια του από «αμόρφωτους ανθρώπους», με αποτέλεσμα την εξαφάνισή του από τη δισκογραφία. Έτσι από το 1937 και μετά, μόνο ένα τραγούδι από τα δεκάδες που είχε, φωνογραφήθηκε στο όνομά του: «Να μη λες το μυστικό σου» με τον Κώστα Ρούκουνα στα τέλη του 1938. Συνεχίζει όμως να παίζει σε κέντρα, γάμους και πανηγύρια ανά την Ελλάδα, αλλά και να γράφει τραγούδια. Πολλά από αυτά “απαλλοτριώθηκαν” από ελλαδίτες καλλιτέχνες οι οποίοι τα κυκλοφόρησαν με δικούς τους στίκους και παιγμένα με διαφορετικά όργανα από αυτά που προϋπέθετε ο Β. Παπάζογλου. Άλλα τραγούδια του τα χάρισε σε διάφορους συνθέτες και τραγουδιστές. Ο Βαγγέλης όταν στα 1941

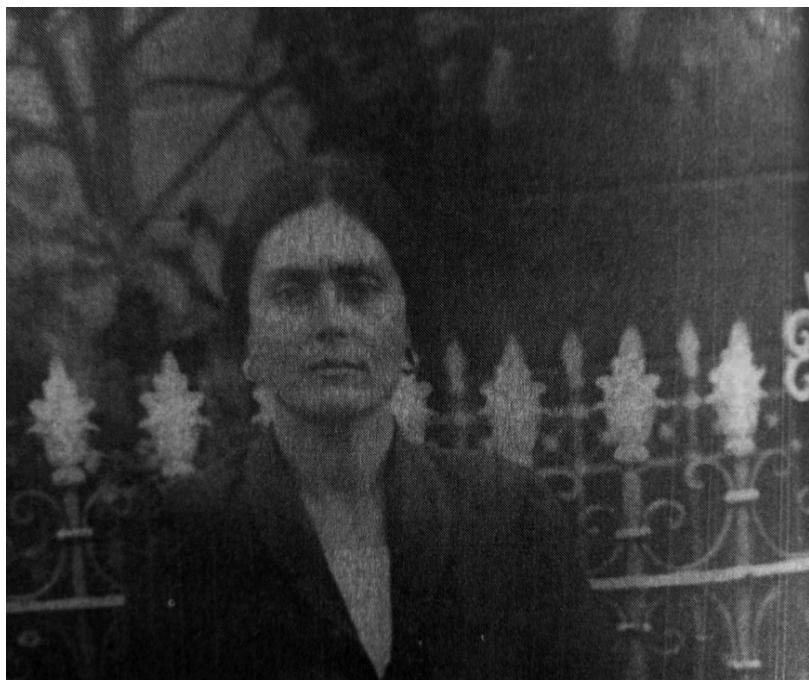
μπίκανε οι Γερμανοί στην Αθήνα, μη θέλοντας να παίζει και να χορεύουντες οι «φχαριστημένοι και οι μαυραγορίτες», παράτησε την κιθάρα και το τραγούδι, έριξε ένα τσουβάλι στον ώμο και έγινε παλιατζής. Η πείνα των τσάκισε και πέθανε φυματικός την Κυριακή 27 Ιουνίου του 1943.

Αναδημοσιεύουμε μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο “τα χαϊρια μας εδώ” του Γιώργη Παπάζογλου, θετού γιου του Βαγγέλη και της Αγγέλας, βιβλίο το οποίο στην ουσία είναι μια “απομαγνηφώνηση” ζωντανών μαρτυριών της Αγγέλας Παπάζογλου από τη ζωή στην Σμύρνη μέχρι το τέλος της ζωής της, το 1983. Πρόκειται για μια αυτοέκδοση 662 σελίδων που δύσκολα μπορεί να βρει κανείς σήμερα. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε σκιαγραφούν μέσα από τα μάτια της Αγγέλας το πλαίσιο μέσα στο οποίο έζησαν, τη “φιλοσοφία” του Βαγγέλη Παπάζογλου για τη σχέση της μουσικής με την καθημερινή του ζωή, για τις συνειδησιακές συγκρούσεις που παράγονται από την καθεστωτική αντίληψη για τη μουσική ως επάγγελμα, για το ρεμπέτικο και τις διαφορετικές προσλήψεις των φυσικών του φορέων γι' αυτό, για τις κλοπές των τραγουδιών του από φίρμες του μεσοπολέμου όσο ζούσε αλλά και μετά το θάνατό του. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε ακολουθούν τη ροή του βιβλίου και έχουν την αυταξία τους χωρίς να χρειάζονται ιστορικές αντιστοιχίες και επιπλέον σχολιασμούς.

Πέρα από την Αγγέλα Παπάζογλου που έχει την δική της αδιαμφισβήτητη προσωπική αυταξία χωρίς να έχει υπάρξει ούτε στιγμή στη σκιά του αγαπημένου της (μια αυταξία που αποτυπώνεται εμβριθώς στο συγκεκριμένο βιβλίο), θεωρούμε για τον Βαγγέλη Παπάζογλου, στο προκείμενο, ότι πρόκειται για ένα πολύ ιδιαίτερο και αξιόλογο πρόσωπο, το οποίο ξεχωρίζει για το έργο αλλά, κυρίως, για τη στάση του μέσα στις πολύ δύσκολες ιστορικές συγκυρίες που διάβηκε στο μίκος της ζωής του.

**Κομμάτια
κι αποσπάσματα
για τον
Βαγγέλη
Παπάζογλου**

... Τα τραγούδια που έγραψε ο Βαγγέλης και έλεγε πώς να ξεφύγουμε από την κακοριζικία, αυτά ήταν τα ρεμπέτικα. Δεν υπάρχουν ρεμπέτικα χασικλίδικα... δεν υπάρχουν ρεμπέτικα βρώμικα... δεν υπάρχουν ρεμπέτικα της καταστροφής... Τα ρεμπέτικα πρέπει να λένε πώς να ξεφύγουμε από τον θάνατο... πώς να γελάσουμε... πώς να ζήσουμε... να καρούμε... Άν δεν έχει αυτό το νόημα, δεν είναι ρεμπέτικο. Είναι μοιρολόι... Το ρεμπέτικο σε παίρνει από την δυστυχία και σε κάνει ευτυχισμένο. Σου λέει να παλέψεις με την μοίρα σου και να ζήσεις... να μην πεθάνεις... Τα χασικλίδικα και τα ψευτομάγκικα δεν είναι ρεμπέτικα. Όλα τα τραγούδια δεν είναι ρεμπέτικα βρε αδερφέ... Ρεμπέτικα δεν είναι τα λαϊκά της φυλακής και της κάψης... Για αυτό δεν του περνούσαν τραγούδια του Βαγγέλη και είκαν λυσσάξει, γιατί ο Βαγγέλης δεν τους έκανε τα κατίρια... δεν πουλιότανε... δεν έβαζε μυαλό και προτιμούσε να βγάζει στα κέντρα πατάκια και να πεινάει, παρά να πουλιθεί και να τα κονομάει... Πέθανε και δεν άλλαξε κεφάλι... Καλά έκανε και δεν πρόδωσε ούτε τον εαυτό του, ούτε εμάς... Για αυτό τον αγαπούσα και τον λάτρευα και τα τράβαγα και εγώ μαζί του όλα... Έλεγε: "Άμα τραγουδάς τον πόνο του κόσμου, τραγουδάς και τον δικό σου τον καπού... Άμα λες μόνο το δικό σου ντέρτι, δεν είσαι ρεμπέτης... Είσαι λαϊκός..."

Ο Βαγγέλης μου δεν είχε ανάγκη από όργανα για να γράφει μουσική. Έγραφε επάνω στις μανσέτες του, εκεί που περπατούσε, μου σου μίλαγε. Έγραφε, έσβηνε... Τη γομολάστικα του την έχω ακόμα. Είχε ανάγκη να γράφει σε ότι καρτί έβρισκε.

... Και πέθανε ξέρεις γιατί; Γιατί φώναζε με όλη τη δύναμη που είχαν τα πλεμόνια του: «Μην πεθαίνετε βρε... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να τους εκδικηθούμε... Μην πεθαίνετε...».

... Και πούλαε συνέχεια ο γιατρός.

Και καλά... του λέει του Βαγγέλη. Μου είπες πως φόραγες παπύον. Ποια είναι η δουλειά σου;

Μουσικός είμαι... του λέει.

Έ... και γιατί δεν παίζεις τώρα; Είναι πιο ξεκούραστη δουλειά. Μπορεί να σωθείς...

Και να παίζω του λέει κιθάρα να χορεύουνε οι πεθαμένοι καρσιλαμά;... Και να βλέπει ο ένας τον άλλο να τρομάζει;... Να κάνουνε πεθαμενοτρομάγματα;

Μα εγώ λέει, ακούω που γίνονται πάρτυ... Γλεντάνε όσοι έχουνε.

Ποιοι;... λέει ο Βαγγέλης. Οι μαυραγορίτες, οι χαφιέδες, οι Ιταλοί και οι Γερμανοί;... Εγώ του λέει, αφού είσαι γιατρός, θα στο πω με δικές σου κουβέντες να το καταλάβεις... Εγώ δεν τρώγω από το πινελοδοχείο που φτύνει ο κόσμος... Σικαίνομαι... Τέτοια ζήστη εγώ δεν τη θέλω...

Μην γελιέσαι... Τα τραγούδια τα έχουνε στα χέρια τους, αυτοί που έχουν τα κανόνια και τα ντουφέκια και τα σπαθιά και τα μπιστόλια... το έχουνε μονοπώλιο... Εσύ δεν

μπορείς ούτε καρχάλα στο σπίτι σου να έχεις. Πρώτα σου ζαλίζουν τα αυτιά κι ύστερα σε πάνε σαν το αρνί στην σφαγή. Μας πουλήσανε, μας σφάξανε και τα μάθαμε...

Ο Βαγγέλης σταμάτησε στην κατοχή να τραγουδά. Ήξερε πως με το τραγούδι δεν εξυπηρετούτανε κανείς, αφού πεθαίναμε από την πείνα, παρά μόνο οι μαυραγορίτες, οι σαλταδόροι, οι Ιταλοί και οι Γερμανοτσολιάδες. Ο Βαγγέλης ήταν ο πρώτος που τραγούδησε, που έγραψε ρεμπέτικο τραγούδι και δεν το πρόδωσε ποτές. Προτίμησε από την πείνα και τη φυματίωση να πεθάνει... Το ρεμπέτικο για τον Βαγγέλη ήταν φιλότιμο...

Αμάν ρε Βαγγέλη -του λέω... Σταμάτα... θα στο κλέψουνε και αυτό...

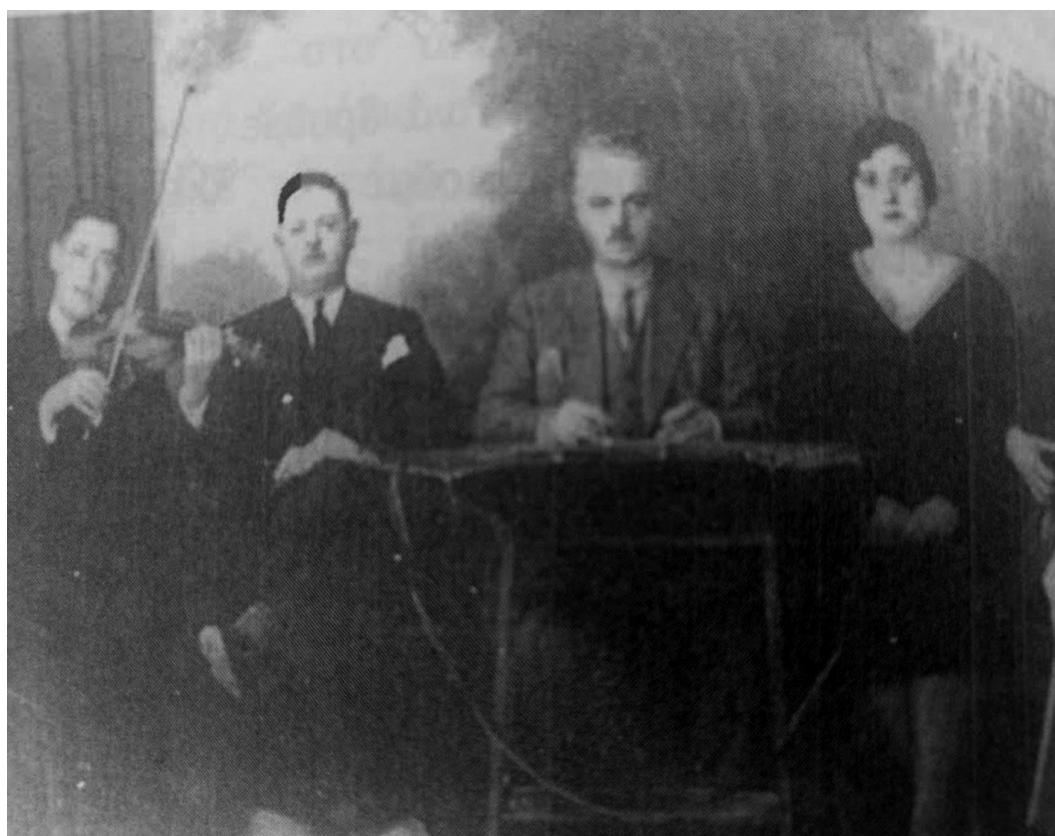
Τι πάει να πει -λέει- θα το κλέψουνε... Εσύ δε μου πες να γράψω ένα τραγούδι για τις Αγιοθοδωρίτισσες; Εσύ δεν ήθελες να το ακούσεις; Ήτανε να μην μου το πεις... Ήτανε να μην το γράψω... Άκου το τώρα... θα το πω... Εγώ δεν είμαι ξερή καλαμιά στον κάμπο. Είμαι ριζωμένο πλατάνι εγώ... και βγάζω βλαστούς όπως μου αρέσει. Άς το κλέψουνε... Αυτοί γίνονται ρεζίληδες... Μπορώ να γράψω κι άλλο αν το κλέψουνε αυτό...

...οπερέτες, δημοτικά, κλέφτικα, κρητικά, καλαματιανά, φυσούνια, θρακιώτικα, γιαννιώτικα, κονσέρτα με καβαλλαριές, με βαλς, με σορούς του Μπράμς, με σερενάτες... Όλα τα παιζάμε. Κι από όπερες κάτι μέρη. Ξέραμε αναγκαστικά κι ένα τραγούδι από κάθε μελέτι για να ευχαριστούμε τους πελάτες. Κι εβραϊκό παιζάμε, και αρμένικο, και αράπικο. Ήμαστε κοσμοπολίτες εμείς. Αγαπούσαμε όλον τον κόσμο και μας αγαπούσανε. Δεν είχε συμφέροντα κανείς στο τραγούδι. Τραγουδούσες, χόρευες, ήσουνα λεύτερος, να κάνεις ότι θέλει η καρδιά σου κι η σειρά σου.

Τώρα εδώ πήρανε τα καλά ρεμπέτικα και τα γελοιοποίησαν. Κάνανε μπουγάδα του μυαλού στον κόσμο, τους βγάλανε τη γλύκα μέσα από το κεφάλι τους, και τα παιδιά της νεολαίας αγαπάνε τα ξένα και το κασίσι πάει σύννεφο... δίνει και παίρνει η πρέζα...

Πες μου, από τους χασικλίδες και τους πρεζάκηδες που πάνουνε κάθε μέρα είναι κανένας ρεμπέτης; Δείξε μου έναν και θα σε παραδεχτώ... Στην Πλάκα ήταν ρεμπέτες που κάνανε τα θάματα; Δείξε μου έναν ρεμπέτη που να είναι χασικλής... να ρίχνει μες στο αίμα του την κοκαΐνη.

Κάθε μέρα κατηγοράνε και πο πολύ το ρεμπέτικο. Δεν το καταλαβαίνετε θα πω, πως για να το κατηγοράνε αυτοί με τόση λύσσα, δεν τους συμφέρει; Και δεν καταλαβαίνετε πως ότι δε συμφέρει σε αυτούς, είναι καλό για μας;... Καλά τι λένε αυτοί... Εσείς δεν έχετε μυαλό; Δεν διαβάζετε; Από τους κλέφτες που πάνουνε, τους ληστές, τους διαρρήκτες, τους τσάτους, είδατε εσείς να είναι κα-

νένας ρεμπέτης; Όποιος κατηγοράει το ρεμπέτικο, ή δεν ξέρει τι του γίνεται, ή είναι πληρωμένος, ή τα κονομάει που πεθαίνει ο κόσμος από το χασίσι...

Όλα τα τραγούδια που είχε γράψει από μικρός ο Βαγγέλης, τα ξέρανε όλα οι κύριοι-κύριοι κλέφτες πως ήταν δικά του, κι προχώντουστε και του λέγανε μες στα μούτρα του: «Δώσε τα μας βρε Βαγγέλη...». Κι ούτε τους τα έδινε αιτωνώνε κι ούτε τα έβγαζε ο ίδιος δίσκους. Έλεγε: «Αυτά τα τραγούδια είναι προίκα της Σμύρνης...». Και τους άλλαζε τα λόγια. Τα άφηνε όπως ήταν. Κάτι λογάκια άλλαζε δηλαδή. Κι από αυτά τα πολλά τα τραγουδούσαμε στου Θεόφραστου. Και για γούστο μας εμείς, αυτά τα τραγούδια τραγουδούσαμε. Με αυτά τα τραγούδια γλεντάγαμε στο σπίτι.

Αυτά όλα τα τραγούδια ήταν αδέσποτα. Έλεγε ο Βαγγέλης ότι ο λαός είναι ο πιο μεγάλος καλλιτέχνης... ο πιο μεγάλος συνθέτης. Αυτά τα τραγούδια - ήλεγε - έχουνε και θεμέλια και ταράσσα. Αν ήταν σπίτια, θα λέγες πως τα ήξει σιάξει μεγάλος αρχιτέκτονας...

...Τριάντα έξι τραγούδια μαζεύμενα τα κοψε η λογοκρισία του Μεταξά. Οι δημόσιοι υπάλληλοι... τα σκουλήκια που κάνουνε «το καθήκον τους» όχι μόνο στις δικτατορίες, αλλά και στις κατοχές... κι όταν ακόμα μας σφάζουν οι γερμανο-ιταλοί... Του τα κόψανε γιατί δε δέχτηκε να αλλάξει ούτε ένα λόγο... ούτε έναν λόγο... Στον «μπατίρη», αυτός ο λόγος ήταν όλο το νόημα του τραγουδιού. Εκεί που λέει: «Έλευθερος να ζήσω» του το σημειώσανε να το σβίσει και να γράψει «χαρούμενος να ζήσω». Και μάλιστα το γράψει μπροστά τους. «Έτσι σας αρέσει», τους είπε. Του είπανε: «Ναι...», «Ε... εμένα έτσι δε μ' αρέσει. Εγώ δεν είμαι χαρούμενος, αν δεν είμαι λεύτερος... Εγώ άμα έχω σκλαβιά

πάνω απ' το κεφάλι μου, δε γελάω...».

...Και γύρισε και είπε στην ξανθιά, την αντιπαθητικά, τη γεροντοκόρη την κανκάγια, που ήταν μέσα εκεί:

- Είδες που με ρώτησες προηγουμένως, γιατί τελειώνει το επίθετό μου σε «ογλου» και δε σου απάντησα; Σου απαντάω τώρα... Εγώ γεννήθηκα μες στην Τουρκιά... στην τουρκοκρατία... στη σκλαβιά... και δεν πγέλασε ποτέ τ' αχειλί μου εκεί πέρα. Εγώ δε γελάω άμα δεν είμαι λεύτερος... έτσι είμαι μαθημένος... Δεν τα δίνω τα κομμάτια...

- Μα, οι άλλοι όλοι; Ορίστε... Εδώ είναι τα κομμάτια. Πώς τα δώσανε; Δεν είναι τίποτα... Ένα λογάκι... Μην κάνεις έτσι...

- Δεν μ' ενδιαφέρει τι κάνουνε οι άλλοι. Εγώ είμαι αυτός που είμαι.. Δεν κάνω ό,τι κάνουνε οι άλλοι.

- Και τι θα κάνεις; του είπανε.

Οι μουσικοί οι ντόπιοι να δεις... Μας είχανε κολλήσει σαν τριχώψειρες. Από κάτω από τα σκέλια μας τριγυρίζανε. Και δεν μας χωνεύανε και δεν φεύγανε από κοντά μας. Παίρνανε από εμάς τα τραγούδια, αλλά επειδή τα παίζανε με άλλα όργανα, ακουγόντουσαν αλλιώς τα τραγούδια.

Ο Βαγγέλης με τρία πράγματα που τραγούδησε έγινε αρχιμάστορας... δάσκαλος... αρχιρεμπέτης...

Τραγούδησε το κουράγιο, την υπομονή, και τα όνειρα του βασανισμένου λαού. Τραγούδησε την αλήθεια όσο πικρή και να ήταν... Δεν τραγούδησε την κακομοιριά, ούτε τραγούδησε την κακιά μας μοίρα. Τραγούδησε πως θα ξεφύγουμε από αυτή... Δεν τον αφήναμε όμως... έφτυνε αίμα να περάσει ένα σωστό τραγούδι. Άμα τα κατάφερε και πέρασε τον «ξεμάγκα» ήταν ευτυχισμένος. «Τους την έφερα -έλεγε- και κάνανε και τους έξυπνους... Χασικλίδικο δεν θέλανε; Χασικλίδικο τους έδωσα... Μόνο, όσο είμαι εγώ «γκράν πάπας», άλλο τόσο είναι και ο «ξεμάγκας» χασικλίς... Εγώ εκείνο που ήθελα, το είπα...».

Και σπωραθήκαμε και φύγαμε. Εκείνο ήτανε... Δεν ξαναπήγαμε σε τέτοιες δουλειές. Οι άνθρωποι της δουλειάς μας ήταν σπουδαγμένοι... είχανε φάει την μουσική με το κουτάλι. Τη μουσική την υπηρετούσαν σαν να ήτανε παπάδες σε εκκλησία. Την είχανε ακριβή τη δουλειά τους. Η μουσική και το τραγούδι ήταν για αυτούς κάτι ιερό που δεν το μπασταρδεύανε... Δεν δουλεύανε μόνο και μόνο για να φάνε... Δεν κάνανε για σκυλάδικα, για πανηγύρια... Κρατούσανε την τέχνη τους αψηλά, όπως οι ζωγράφοι που δε ζωγραφίζουνε νταμπέλες με

Λεηλασία τοῦ ρεμπέτικου

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΓΙΑ ΚΛΟΠΕΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

A ΓΡΙΑ κλοπή πολιών ρεμπέτικων τραγουδιών από σύγχρονους «μουσικούς συνθέτες» προκαλύπτει στο διδύλιο του «Θασοίλης Τσοτσάης, ή ζωή μου, δέργο μου», δ. Κώστα Χατζηδουλής. Στο διδύλιο αύτό, που είναι διφερωμένο στη ζωή και στό δέργο του μεγάλου «Ελλήσια συνθέτη και έκτελεστη καὶ Χατζηδουλής έντελῶς παρενθετικά διαφέρεται στο πρόδηλημα τῆς δεληπάσσας τοῦ ρεμπέτικου τραγουδιού καὶ καταγγέλλει μὲ διδιάσειτα στοιχεία δεκάδες περιπτώσεις.

Φανταστέστε τι δύο θέρευνε σε φώς μιά ειδική έρευνα πάνω στό θέμα αύτού! «Άς δούμε δημάς δειγματολειπτικά δριούμενες χαρακτηριστικές περιστώσεις:

Φ Τό τραγούδι τοῦ Β. Παπάδηγλου «Οι λαχανάδες (Κάτω στά λευκονάδικα) κυκλωφόρησε τό 1975 στό δινομα καποίου κ. Βαρδουλάτη.

Η μουσική τοῦ ίδιου τραγουδιού χρησιμοποιήθηκε από τὸν Ν. Δαλέξιο στό τραγούδι «Άντοι τὸν άγιο τὴν δαρέσι» (1967).

Φ Τό τραγούδι «Άργιλές κυκλωφόρησαν στό δινομά τους τό 1976 οι Φράττης και Α. Μηνόνης.

Τή μουσική τοῦ ίδιου τραγουδιού χρησιμοποιήθηκε τό 1969 δ. Β. Βασιλειάδης στό τραγούδι «Τό μαρό μου».

Φ Τό τραγούδι «Πέντε χρόνια δικασμένος» χρησιμοποιήσαν:

Ο Μηνόνης στό «Παιδί τῆς Κοκκινᾶς».

Ο Γ. Μανισαλής στό «Άν γουστάρω πορτοφόλι».

Ο Ζάχ Ιακωβίδης στό «Πέντε κρίκοι Ήνα τάλπρος».

(Σημειώση: «Έδω μπορεῖ νὰ παρατηρήσετε κατεῖται εἰς τὸν Έλλησις δέργον τὸν οὐτε μέτρον τοῦ Καλλίδην τοῦ ρεμπέτικου τραγουδιού καὶ εἰς τὸν πάντα καὶ «χρησιμοποιεῖν» τρεῖς φορές τὸ ίδιο!)

Φ Τό τραγούδι «Ο ξεμάγκας χρησιμοποιήσε δ. Μπουρινέλης στό τραγούδι «Θά τὴν γλεντήν».

Φ Τήν «Άγιο-Θεωρίποσσα» χρησιμοποιήσε δ. Κοκτόπουλος στό τραγούδι εἴδια ήμουσα στή Μύκονος.

Φ Τὸν «Λαβρέμπερο» δ. Βασιλειάδης τὸν έγινε τὸν Τόλη Βασκόπουλο.

Φ Τὸ «Εγώ θέλω πριγκίπέσσα» χρησιμοποιήσε δ. Β. Βασιλειάδη στό τραγούδι «Πάγκος τὸν λένε» ποὺ έμρινευσε ἡ Χάρις Άλεξ.

Ο κατάλογος θά μπορούσε νά συνεχιστεί, αλλά δεν θα προθετεί παρά μερικά δάχνη λιγότερο γνωστά από τα παραπάνω δύναματα. Στο διδύλιο τοῦ Χατζηδουλῆ δέν μημονεύονται ωστόσο ρεμπέτικα τραγουδιά που έχουν γουδού μέ δρκετά καλή μάλιστα φήμη. Ή διπλάνη τῶν περιπτώσεων αύτῶν θά είχε είδηκη σημασία.

(Έδω, πρὶς τελειώσουμε, δέν θάταν δεσμό τη διαπτύχωμα δέλλη μά παρέθεση και νά σημάνουμε ότι: στό δαιπό τραγούδη είναι πολὺ συχρίζεις οι «δινταλλαγές». εδώ τού τού είδησε. Άγ-

ισθή ή χεησιμοποιήση παλιότερον μελαθιών ή και στίχων δπλι νεώτερης μουσικού. Αυτό δη μως γινόταν σε δάλλη έποειδές διευθετήσεις και συνθέτης ήταν έννοιες διεργάσιμες, δην δέν ύπηρε προσολή τοῦ δέργων μουσικής ούτε ήταν δημιουργία πατρόγονης τραγουδιού. εις και ήμουσα θέμα πατρόγονης τραγουδιού. στίχων ή μελαθίας. Έκεινο ποὺ μέτρασε ήταν ή ίντελεση. Τώρα κάποιας δάλλων, όπως έδηνεται, είναι τό πράγματα. Έπι πλέον δέ οι συνθέτες παίρνουν και ποσοστά πού πρίν λιγις δέηστες δέ ίποιεραν...)

νράμματα και καίκια... που δε μπογιατίζουνε πόρτες και παράθυρα...

Αυτοί όλοι που κάνουνε τους Σμυρνιούς, ερχόντουσαν που παίζαμε εδώ και τα σμυρνέικα τα μάθανε από μας. Μας κυνηγούσανε από πίσω όπου παίζαμε. Άμα θες μνη το ποτεύεις... αλλά ήταν οι πο καλοί μους περήδες μας... Καλά κάνανε... αφού μπορούσανε... Εμάς όμως το φιλότιμο δεν μας άφνε.

Ο Βαγγέλης μέχρι σε πάρτες τους τα έγραφε και τους τα έδινε. Και κομμάτια που του ζητούσανε δύνθεν άλλες κομπανίες για να τα πάξουνε, όλοι καινούργια του γυρεύανε, κι ύστερα τα ακούαμε σε δίσκους με τα ονόματα αυτωνών πούχανε πάσει τα πόστα σε εταιρείες τα γερά. Δε ντρεπούντουστε... Πάει... τελείωσε...

Μες στα μούτρα μας και τα αυτιά μας τα κάνανε αυτά. Εκείνοι πλουτίσανε με αλλωνώνε σιρμαγιές, και μας που ήτανε δικές μας, τους τα χαρίζαμε να τα βγάζουνε πλάκες να τα ακούει ο κόσμος... να παίρνει δόξα η Σμύρνη...

Εμείς εδώ φτωχύναμε. Τι να γίνει... Η ζωή τα έχει αυτά... Δεν παραπονιέμαι... Η κουβέντα το έφερε τώρα. Δεν αλλάζουμε εμείς την καρδιά μας με λεπτά... δεν πουλάμε την Σμύρνη.

Εμείς έπρεπε να τους μάθουμε να λένε σωστά τα δημοτικά, τα ρεμπέτικα, τα κλέφτικα. Τα μικρά μας βάσανα εμείς τα λέγαμε με τα δημοτικά και τα σμυρνέικα τα καθ' εαυτού. Δε μπορείς να κλαις τη μοίρα σου με το τσάρλεστον ούτε και με τα λαϊκά. Τα μεγάλα μας τα βάσανα τα ρωμέικα, τα λέγαμε με το τζιβαέρι και το μινόρε εμείς. Ξέραμε τι τραγουδούσαμε και γιατί το τραγουδούσαμε. Σε κανέναν τραγούδι που έλεγα εγώ, δεν καμάρωνα που ήμαστε φτωχοί. Δεν τραγουδούσαμε ποτέ τη φτώχεια. Τη φτώχεια την είχαμε σε ντροπή. Το είχαμε σε ντροπή να είσαι φτωχός και να μνη έχεις να φας και να σου χτυπάνε την πόρτα.

Γλεντούσαμε εμείς. Δε μοιρολογούσαμε. Δε γλεντούσαμε μόνο στους γάμους και στις γιορτές. Κάθε βράδυ γλέντι γινότανε. Προ πάντων τα σπίτια που είκανε άντρες γλεντάγανε συνέχεια. Πάρνανε ένα μπουκάλι ούζο, κάνανε ένα μεζέ, κι αρκίζαμε το γλέντι. Στο κέφι μας διαφέραμε σαν τη νύχτα με την μέρα από τους ντόπιους. Εδώ για να

γλεντίσουνε, έπρεπε κάτι να συμβεί. Για να κερδίσουνε τις εκλογές, για να βγει, να κερδίσει ο βουλευτής ο δικός τους. Δηλαδή όλο το γλέντι τους ξεκινούσε από τη χαρά που νιώθανε πως κάσανε οι άλλοι. Ή πο μεγάλη τους χαρά πάνε να πασαλείβουνε σκατά στις πόρτες των χαμένων.

Κι εδώ άμα ήρθαμε παιδί μου, μας τα γυρεύανε αυτά τα παλιά. Μόνο εγώ κι ο Βαγγέλης τα ξέραμε. Ήμαστε βλέπεις Σμυρνοί εμείς, επαγγελματίες στη δουλειά. Τι να σου κάνουνε οι άνθρωποι... Μη την προσφυγιά όποιος έπαιζε για το γούστο του κανά βιολάκι, ήρθε εδώ και έκανε τον οργανοπαίκτη. Αυτοί όλοι μας τριγυρίζανε κι από εμάς τα μαθαίνανε. Εγώ τα ήξερα από τον παππού μου, όλα τα πο παλιά. Είχαμε μεγάλη σιρμαγιά. Ήτανε κι άλλοι μουσικοί Σμυρνοί που ξέρανε πολλά. Αυτοί όμως δεν κατεβαίναν να παίξουν στα πάλκα, κι όπως δεν παίζανε τα ξεχνάγανε, κι ύστερα ερχόντουσαν και μας ακούγανε και τα ξαναθυμόντουσαν από εμάς. Μας κυνηγούσαν από πίσω οι δικοί μας. Εμείς τους τα θυμίζαμε. Και τα λόγια και όλα... Κι ύστερα τα κλέβανε. Τα γράφανε στο όνομα τους, λέγανε πως ήταν νούτικά τους, και καμαρώνανε και κάνανε τους μεγάλους συνθέτες και μουσικούς. Γιατί τα τραγούδια της Σμύρνης δεν είκανε πατέρα να πούμε. Δεν βγαίνανε τότε πλάκες να γράφεται επάνω το όνομα σου και να ξέρουνε πως είσαι ο μπαμπάς τους. Βγάζανε τραγούδια γιατί τα χρειαζόντουσαν για τη δουλειά τους να τα λένε, να μη λένε τα ίδια και τα ίδια. Κι άλλος τραγουδούσε τη γειτόνισσα του, κι άλλος τραγουδούσε την πελάπισσα του, κι άλλος τη συνοικία του. Έτσι βγαίνανε τα τραγούδια της Σμύρνης... Δεν έγραψε κανένα ο Μπετόβεν, ούτε οι Τούρκοι, ούτε οι συνθέτες... Οι οργανοπαίκτες τα βγάζανε... Οι τραγουδιστάδες... να... εσύ κι εγώ. Και δεν κοκορεύσουνα πως έβγαλες τραγούδι. Το έλεγες, το μαθαίνανε κι άλλοι, και πάει καλιά του. Ούτε ξέρανε ποιανού ήτανε... Όλα τα τραγούδια της Σμύρνης Έλληνες τα βγάζανε. Άλλα ποιοί Έλληνες... Όχι αυτοί που μπίκανε διευθυντές στου Στρίγουν και στην προσφυγική αποκατάσταση και στις εταιρείες δίσκων και γυρίζανε στα πάλκα και σου λέγανε: «Φέρε πέντε τραγούδια, να σου βάλουμε τα δύο και τα τρία δικά μας... Εμείς θα διαλέξουμε...».

τατοδινογιατη
νορά... υεψηθο-κι ιπαγκια...
κινα... -κι-να... κι ιπαγκια
κιαρι πιαφερα κινα...
εφιμπρο-απαντισηθοδικο...
εγο... θαγκαβι... 2750ροκακις
Ο Βαγγέλης

Δεν γράφω ποίησι άρτια, καλλωπισμένη ώστε να διαχωρίζεται από την ζωή
Γράφω για μένα και για όλους μας
Γράφω με πόνο για τον πόνο
Στίχους πεινασμένους, για ανθρώπους που έχει ημέρες μπουκιά να τους επισκεφτεί
Με πόνο γράφω για τον πόνο.

Για εκείνο τον πόνο που στα χωράφια ματώνει και πληρώνεται με αίμα
Για όσες πονάν από τις πολλαπλές κακοποιίσεις
Για όσους στα φανάρια, την ζωή τους βλέπουν να ξεγλιστρά
Για έρωτες γράφω, όχι ανεκπλήρωτους, μα για όσους η πραγμάτωση δεν επαρκούσε
Γράφω για όλα τα έγκλειστα συναισθήματα.

Μέρες ανείπωτης βίας ζούμε
περιδιαβαίνουμε τα καθημερινά συναισθηματικά χαρακώματα, ως άλλοι ανάππροι πολέμου
Για πο πολλά από όσα πιστεύουμε έχουμε να ματώσουμε
Εμείς οι αρνητές των ημερών μας, οι κομιστές ζωής

Ανδρέας Βουτσινάς

Βυθίσεις

Μονάχα η σκουριά
πάνω στην άγκυρα
ξέρει θάλασσα
τι πάει να πει.

Όλοι οι άλλοι
– ας μην γελιόμαστε
απλά πνιγήκαμε
σε μια κουταλιά νερού.

Γ. Δ. Σέρμυντ, (στη Ράδα Πειραιά)

Άρχειοθετημένες παραλίες

Άραγε να λείπουμε καθόλου στις παραλίες μας; περνάμε τους χειμώνες καζεύοντας πρωί-βράδυ κουνημένες φωτογραφίες από καλοκαιρινά δειλινά δίπλα στη θάλασσα, αποθηκευμένες πρόχειρα σε έναν φάκελο του κινητού με όνομα μπδέν-μπδέν-ένα [001] για να είναι πάντα ο ευκολότερα προσβάσιμος, όσα βροχερά μπροπολιτικά τοπία κι αν φωτογράφισουμε σουλατσάροντας στην πόλη, θέλουμε οι παραλίες μας να είναι πάντα πάνω-πάνω, να μεταφερόμαστε σε αυτές όσο το δυνατόν γρηγορότερα κάθε φορά που μας λείπουν, σκεδόν πάντα δηλαδή, κι έτσι πότε-πότε αναρωτιόμαστε συνειδηματικά

να λείπουμε καθόλου κι εμείς στις παραλίες μας; ή μήπως και αυτή η προσδοκία αμοιβαιότητας ματαιώθηκε κάπου στα τέλη ενός Αυγούστου; και τι αδιανότητα παράλογο να αναζητάς την αμοιβαιότητα της νοσταλγίας στο κατόπι μιας αδιαπραγμάτευτης φυγής, κι ας καταναλώνουμε πρωί-βράδυ αναμνήσεις, κι ας στροβιλίζόμαστε στη δύνη της θύμπωσης, η φυγή μας υπόρξει αδιαπραγμάτευτη, κι τώρα εποστρέφουμε στον φάκελο μπδέν-μπδέν-ένα προσπερνώντας βιαστικά τον φάκελο μπδέν-μπδέν-μπδέν [000],

αυτόν με τις παραλίες που ανακαλύψαμε κρυμμένες σε απέραντες ακτογραμμές προσώπων,

αυτόν τον φάκελο δεν τον ανοίγουμε ποτέ, κι ας είναι πάνω από κάθε άλλον, γιατί στην πραγματικότητα μονάχα μια προσδοκία αμοιβαιότητας δεν πρέπει να ματαιωθεί ποτέ μέσα μας:

άραγε να σας λείπω κι εγώ καθόλου;

Γ. Δ. Σέρμυντ

Τα "ακουστικά βαρικοίας" χρειάζονται μόνον για αυτούς που ενδιαφέρονται να ακούσουν "τη δυνατή φωνή του εργαζόμενου κόσμου". Η τυχαιότητα και οι συμπτώσεις, η πραγματικότητα που απαντάει στις προσδοκίες με τους δικούς της κώδικες ενίστε, με ματαιώσεις, με ειρωνεία, με σαρκασμό αλλά και με εγκλήσεις και εκκλήσεις...

Είναι ζήτημα υποκειμενικής οπτικής και συναισθηματικής κατάστασης.

Δεν το έκανε ο Καραμολέγκος με αγάπη αλλά "ο μπαμπάς μου το έκανε με κόπο".

Ένας πιτσιρίκος 7 χρονών είχε αφήσει αυτό το περιτύλιγμα αρτοσκευασμάτων παρατημένο πάνω στο τραπέζι της κουζίνας... ώρες και μέρες απουσίας αγαπημένων του προσώπων στα "κάτεργα" της μισθωτής σκλαβιάς... χαμένες στιγμές που πολύ πιθανόν να μην ξανάρθουν... μα με μια αγγί και διαυγή αντίληψη...

...από τον μικρό μας φίλο,
Βασίλη.

**ΦΕΡΤΑ
ΥΛΙΚΑ**

περιοδική έκδοση από
τους Γιώργο Timetrap,
Θαλερόκ και
ΑντίστροφοΑ

για επαφή:
fertaylika@gmail.com